

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 10

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΝ — Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 21Α - ΤΗΛ. 1018

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16 ΣΕΛΙΔΟΣ

ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ 18 ΣΕΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΛΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΞΕΝΟΜΑΘΙΑΙΟΥ

Εσωτερικού και Ρουμανίας ετήσια Δρ. 20
Εξωτερικού 22

Εσωτερικού και Ρουμανίας ετήσια Δρ. 8
Εξωτερικού 10

Εξάμηνιο εις τὸ ἥμισυ - Προσληφτέαι ἄνευ ἐξαίρεσης.

Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολὴ καὶ πᾶν ἔμβασμα δέον νὰ ἀπευθύνωνται οὕτω:
Κύριον Δ. Βρατσανόφ, Διευθυντὴν-Ἰδιοκτῆτην «Εἰκονογραφημένης» ὁδὸς Λέκα 21Α Ἀθήνας.

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΛΟΙΠΟΝ

Αἰμάσει ἡ καρδιά παντός Ἑλλήνος, μὴ προσοδεμένον εἰς τὸ ἄρμα τῆς Φατρίδας, μὲ τὰ ἐν Μακεδονίᾳ τελευτήσαντα γεγονότα, ἤρωες τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν ἀξιοματικοὶ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐκτελοῦντες διαταγὰς τοῦ πολλοῦ Σαρζῆν.

Ἑλληνες ἀξιοματικοί, μὴ δυνάμενοι νὰ ἀνεχθῶσιν ὕβρεις, ἀπευθυνθείσας κατὰ τοῦ Σεπτέμου προσώπου τοῦ Ἀνακτος, ἀνωτάτου καὶ λατρευτοῦ Ἀρχηγοῦ τῶν, Ἀρχηγῶν τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεων τῆς Χώρας, ὑπὸ τινος δημοσιογραφικοῦ ὄργανου, ὕβρεις βδελυρὰς, μὴδὲ εἰς τὰ ἔσχατα καταγόγια ἐπιτροπεύμενας, ἐπιδεικνύσαν, καταστρέφαντες τὰ γραφεῖα τῆς εἰρημένης ἐφημερίδος καὶ βιοιοπραγήσαντες κατὰ τῶν συντακτῶν αὐτῆς. Καὶ ὁ περίφημος Γάλλος ἀρχιστράτηγος, θραεὶ τὰς θυφύρας τῶν φυλακῶν, εἰς ἃς προσκαίρουσιν αἱ Ἑλληνικαὶ ἀρχαί, αἱ ἀρχαὶ τοῦ κυρίαρχου Κράτους, ἐνέκλεισαν τοὺς παρεκτραπέντας ἀξιοματικούς καὶ βιαίως ἀπάγει αὐτούς, ἵνα τοὺς παραπέμψῃ ἐνὸς τῶν Γαλλικοῦ στρατοδικείου, ἀσκῶν τὴν ἐσάτην βίαν, τὴν ὁποίαν ὄλοι αὐτοὶ οἱ Μεγάλοι Πρόμαχοι τῶν ἐλευθεριῶν ἤσκησαν εἰς τὰς χώρας τῶν Ζουλοῦ, τῶν Μαδαγασκαριῶν καὶ τῶν Μπέρβερ.

Δὲν προβάλλομεν, δικαιῶντες τοὺς παρεκτραπέντας ἀξιοματικούς. Καταδικάζομεν πᾶν παρόμοιον κρούσμα ἀποδοτικῆς. Ἄλλ' ἐρωτῶμεν μόνον: Ποίαν θύσαν εἶχεν αὐτὸς ὁ κύριος Σαρζῆν, ὁ ὁποῖος ἐβόησε διὰ θειρινὴν διαμονὴν καταλλήλοταρον τὸ ἔδαφος τῆς Μακεδονίας, ἀντὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ Βερντέν, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ, ὡς ἐνήργησεν, ἐπὶ ἐδάφους, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ὡς φιλοξενούμενος, κατὰ τὴν ἠμολογίαν τῶν ἀνταντικῶν κύκλων, ἐκλήθη;

Οἱ παρεκτραπέντες ἀξιοματικοὶ ἦσαν δοσιλόγοι μόνον ἐνὸς τῶν Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἐκπροσωποῦμενοι διὰ τῶν καθεστηρικῶν ἀρχῶν, πᾶσα δὲ ἀνάμειξις τοῦ περιφήμου στρατηγῶν ἀποτελεῖ κατάλυσις ἡ δικαίᾳ τοῦ Ἰσχυροτέρου κτηνώδει, κατάλυσις πάσης ἐννοίας τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλλάδος.

Ἄλλὰ μὴ τὸ ἐν Θεσσαλονίᾳ ἐπεισόδιον ἦτο μεμονωμένον; Εἰς τὴν Γουμέντζαν τὰ ὄργανα τοῦ κυρίου Σαρζῆν ἐδημιούργησαν κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἄλλο, ἀπαγορεύσαντες οἰκογενειακὴν ἐκδρομὴν εἰς Ἑλλήνας ἀξιοματικούς. Εἰς ὅλην δὲ τὴν Μακεδονίαν ἔχουν δημουρηγοί μίαν κατάστασιν, ἢ ὁποία πᾶν ἄλλο ἢ διατρανώγει τὴν προεκλογικὴν σατυρολόφουσαν τῆς τελευταίας Διακοινώσεως τῶν Συμμάχων, καθ' ἣν θὰ σεβασθῶν τὴν οὐδέτερότητα τῆς Ἑλλάδος.

Νομίζει κανεὶς, οἷοι οἱ ἐν Ἀνατολῇ ἀνώτεροι ἀνταντικοὶ κύκλοι ἐβλάθησαν νὰ ἀποξενώσουν τὴν Ἀνταντ καὶ τοῦ τελευταίου ἀπομεινάντος ἔχρους συμπαθείας, ὀρθόσυντος χάσμα φοβερὸν ἀσπόνδου καὶ ἀλχημονήτου εἰς αἰῶνας μίσους, μεταξὺ τῶν Ἐλευθερωτικῶν Δυνάμεων καὶ τῆς Ἑλλάδος.

ὑπὸ τὴν ἔποψιν αὐτὴν, καὶ ἡμεῖς μίαν συμβουλήν παρέχομεν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Νὰ διατάξῃ τὴν ἐκ τῆς Μακεδονίας πλήρη ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ,

ἵνα μὴ ὑπόκειται οὗτος εἰς μείζονας ἐξ ἀντικεινήσεως ἐξευτελισμούς, μὴ στρεφομένους κατὰ τινος πολὺ ὑψηλὰ ἱσταμένου, ὡς θέλουν καὶ κολακεύονται νὰ πιστεύουν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ὑπόκειται εἰς κολάφους ἀπευθυνόμενος κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, κατὰ τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει νὰ κύψῃ εἰς τὴν κτηνώδη βίαν, ἣν γνωρίζομεν οἱ παροικούντες τῇ Ἰουδαίᾳ ποῦ τείνει.

Καὶ ἐπειτα, ἃς ἐξακολουθῶσιν αὐτοὶ οἱ κύριοι τῶν χαβῶν τῶν. Ἄς πείσουν, ἃς σφίξουν ὅσον θέλουν, ἃς βιάσων. Μόνον μίση καὶ ἐχθρότητα θὰ συγκομίσουν ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν αὐτῆν.

Ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀνατρέπονται αἱ κυβερνήσεις, καθ' ὃν τρόπον ὁ κύριος Σαρζῆν ἀνέτρεψεν ἐν Γαλλίᾳ τὰ «εἰκοσι Ἰππογεῖα».

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ἡ μεγάλη ἐπίθεσις τῶν Συμμαχικῶν στρατευμάτων κατὰ τῶν Γερμανῶν, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἐξηγγέλετο καὶ διειρημνίζετο ὑπὸ τῶν Ἀνταντικῶν ὀργάνων ἤρχισε. Τὸ γεγονός εἶναι κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον σπουδαῖον, καθ' ὅσον ἐπὶ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης ἐστὶν ἔστιον οἱ Σύμμαχοι μεγίστας ἐλπίδας περὶ καταβολῆς καὶ ὑπερισχύσεως τῶν ἀντιπάλων τῶν. Ἡ προπαρασκευὴ τῆς ἐπιθέσεως αὐτῆς εἶχεν ἀρχίσαι ἀπὸ πολλῶν μηνῶν, ἰδίως δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, ὅπου πάντα τὰ πολεμικὰ ἐργαστήρια ἠσχολοῦντο πρῶτον πάντων ἐπὶ τὴν παρασκευὴν πολεμοφοδίων. Ἀφ' ἑτέρου ἡ στρατολογικὴ ὑπηρεσία τοῦ Ἀγγλικῶν στρατοῦ κινεῖται ἀπεγνωσμένως προσπαθείας, ὅπως συγκεντρώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλητέραν δύναμιν στρατοῦ, ὅστις ἀποστελλόμενος εἰς τὸ Ἀντικὸν μέτωπον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐφεδρεία εἰς τὰ Ἀγγλογαλλικὰ στρατεύματα, τὰ ὁποία θὰ ἤρχιζον τὴν ἐπίθεσιν. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν θετικῶν ἀποτελεσμάτων, τὰ ὁποία οἱ Σύμμαχοι ἤμπορεῖ νὰ ἤλπιζαν ὅτι θὰ ἔχουν ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἐπίθεσιν, αἱ Δυνάμεις τῆς Ἀνταντ ἤλπιζον καὶ ἐβασίζοντο πολὺ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως, τὴν ὁποίαν θὰ ἐξῆσκει αὐτὴ ἐπὶ τῶν οὐδετέρων. Εἶναι καὶ αὐτὸ μίαν ἀποψῆς τῆς πολιτικῆς τῆς Ἀνταντ νὰ ἀποδίδῃ μεγίστην σημασίαν εἰς τὰς θεατρικὰς ἐπιδείξεις, μὲ τὰς ὁποίας προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν τῶν οὐδετέρων. Πρὶν ἢ ὅμως ἡ ἐπίθεσις τῶν Συμμάχων ἀρχίσῃ, οἱ Γερμανοὶ ὅπως πάντοτε, τοὺς ἐπρόλαβον καὶ διὰ ταχείας ἐπιθετικῆς κινήσεως ἠπέλιψαν σοβαρὰς περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν, αὐτὸ τοῦτο τὸ κυρίως φρουριακὸν συγκρότημα τοῦ Βερντέν. Ἄλλ' οἱ Σύμμαχοι δὲν ἀπώλεσαν πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἐξακολουθοῦντες τὰς ἐνεργείας τῶν ἐπὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε ὁδοῦ, ἦν ἔχουν προδια-

γράψει, ἤρχισαν τὴν γενικὴν ἐπίθεσιν, ὡσὰν μὴν εἶχε συμβῆ τίποτε ἀπολύτως. Κατὰ διαβολικὴν δὲ συμπτῶσιν, πολλὴ πιθανὸν τυχαίαν ἐντελῶς, ἡ ἐπίθεσις αὐτὴ συνέπεσε μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς Ἑλληνοσυμμαχικῆς διαφορᾶς καὶ τὰ Ἀνταντικὰ ὄργανα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, ἐν τῷ περιβάλλοντι τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ ὀξεία πολιτικὴ σκηνότητις, εἰς ἣν προσεπάθησαν νὰ δώσουν τὰ πλέον κτυπιτὰ χρώματα, ἀναγγέλλοντες τὸ χαρμόσυνον γεγονός τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐπιθέσεως καὶ προτρέχοντες κατὰ πολὺ, προεξοφλοῦν νίκας καὶ ἐκφράζον τελεωτικὰς κρίσεις.

Ὅπως ὁποῖοτε τὸ γεγονός εἶναι, ὅτι ἡ ἐπίθεσις ἤρχισεν, ἀλλὰ τὰ μέχρι τοῦδε ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα δὲν ἔχουν οὐδεμίαν ἐξαιρετικὴν σημασίαν, οὔτε ἐνισχύον τοὺς Συμμάχους εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν. Ἡ Συμμαχικὴ ἐπίθεσις δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀποτυχοῦσα. Τὸ ἔργον ἐτελείωσεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ παραμένει κενὴ καὶ μόνον μὲ τὴν θεατρικωτάτην καὶ ἐντυπωτικὴν σκηνογραφίαν, ἥτις ἐνδιαφέρει, ὅπως ἐλέγθη ἀνωτέρω, περισσότερον τοὺς Συμμάχους, ἀπὸ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ὁραία περῶμα ἐν πάσῃ περιπτώσει εἰς τὸν θαυμάσιον τοῦτον τόπον ποῦ λέγεται Ἀθήναι. Καὶ πῶς νὰ μὴ περῶμα ὄραία, τὴν στιγμὴν ποῦ δι' ἕνα γέμισμα τῆς οἰκογενείας μας χροιάζεται περιουσία Ρόκφελερ καὶ δι' ἕνα δεικνὸν τὸ διλάσιον; Ἄλλως τε ὁ καθένας μας ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅτι θέλει, χωρὶς νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, οὔτε αὐτὴ ἡ Ἀστυνομία, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ καὶ ἡ κυρία αὐτὴ, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἡ δουλειὰ τῆς, θεοθέντος ὅτι ἔχει προορισμὸν νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ὑβρίζῃ; Ζῶμεν λοιπὸν καὶ ὑφιστάμεθα ἐν τῷ μέσῳ τῆς φρικώδους ζήτησις, ποῦ μᾶς ἐκτοξεύει τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας, ὡσὰν νὰ τοῦ παραγγέλλομεν καὶ αὐτοῦ ἀναλάβῃ νὰ φωτίσῃ τὴν κοινὴν γνώμην. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι δὲν περῶμα δαμάσια, ἀφοῦ καὶ αὐτὴ ἡ Ἀστυνομία ἐπενέβη εἰς τὰ μπαιν μίξτ καὶ συνέλαβεν ὅλους ἐκείνους ποῦ ἐδίδαν μὲ τοὺς τρόπους καὶ τὰ φερσίματα τῶν μπάτσους εἰς τὴν ἡθικὴν. Ἄλλ' ἐν οὗτοις ὑπάρχον καὶ οἱ αἰωνίως παρασυνόμενοι, οἱ ὁποῖοι δὲν μένουν εὐχαριστήσιμοι ἀπὸ τίποτε, δὲν τοὺς ζῶν διαρκῶς. Καὶ αὐτοὶ παρασυνόμενοι διαρκῶς, διότι κἀκεῖν ζῶσιν, διότι φρῶα ἀεράκι, διότι, διότι, διότι... Ὑπάρχον τῶσα διότι καὶ αὐτοὶ εὐρισκον τῶσα, ποῦ νὰ καταφέρωνται ἐναντίον ὄλων.

Θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιχειρηματικότητος καὶ αὐτό. Ἐως τώρα ἐπωλοῦντο τὰ σπανίαι, αἱ πατάτες, τὰ ραδιοβλάσταρα, τὰ κερᾶσια καὶ τὰ οὐκόπεδα. Τώρα κωλεῖται καὶ ὁ ἀήρ. Δὲν ὑπάρχει, κύριοι, ἐλεύθερον μέρος, ὅπου νὰ ὑπάγετε μετὰ ἢ ἄνευ συμβίας. Διότι ἐὰν ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸ κέντρον θὰ σᾶς συλλάβῃ ὁ κ. Ζυμβρακάκης, καὶ ἐὰν κατευθυνθῆτε εἰς τὴν ἐξοχὴν θὰ σᾶς συλλάβουν οἱ Ἑλληνες ἐπιχειρηματῆαι, οἱ ὁποῖοι πωλοῦν ἀέρα. Βλέπετε ὁ κόσμος εἶναι ἕνας τροχός, ποῦ εἰς τὴν ἐξοχὴν ποῦ δὲν κἀκεῖν καμμία δουλειὰ. Σήμερα συμβαίνει τὸ ἐναντίον. Ὅποιος πωλεῖ ἀέρα κἀκεῖν χροιάζει, ἀγοράζει οὐκόπεδα καὶ οὐκίας. Διὰ νὰ ὑπάγετε λοιπὸν εἰς μίαν ἐξοχὴν ἢ εἰς τὴν κενὴν φληρικὴν ἀκτὴν, ὅπως τὴν ἐβάπτισαν οἱ σόνιμα, καὶ νὰ ἀναπνεύσετε θὰ πληρώσετε. Καὶ διὰ νὰ πληρώσετε πρέπει νὰ πωλήσετε πρότερον τὴν οὐκίαν σας καὶ θὰ ἐπωλοῦσθε καὶ τὴν τοιαύτην τῆς κυρίας σας, ἐὰν εἶχε τοιαύτην, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἀπὸ τῆς κηρίας σας, ἢ τοῦ φιλοῦ μου, ἢ τοῦ γείτονος καὶ τῆς τέλος πάντων φοροῦν τοιαύτης μόνον κατ' ἐφήμησιν ἐνφ' ἰσχυρίσῃ εἶναι γυμνός. Ἐκεῖ σᾶς σερβίρουν ἀέρα καθαρὸν γαργαρισμένον μὲ δύο δόγματα ἐνδοξοῦ ἡμῶν πρόγονοι καὶ τεμάχια ἐδεσμάτων, τὰ ὁποία οἱ ἐνδοξοὶ ἡμῶν πρόγονοι ἐγκατέλειψαν ἀθίκα, κηρόμενοι τῆς ὑγείας τῶν. Ἄλλ' εἰς τὸν ἐστχυρισμὸν αὐτὸν τόπον, ὅπως εἴπαμεν παραπάνω, ὁ καθεὶς κἀκεῖν θέλει καὶ ὑπάρχον κοινότητα, κοιλιακὸς τύφος, Δημορχία, ἐταιρία φιλοξένου καὶ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐξοραϊοῦ καὶ μόνον Ἀστυνομία δὲν ὑπάρχει καὶ συλλάβῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀεροεπιχειρηματῆας.

Ὁρισμένως ὁ Ζυμβρακάκης δάκτυλος θὰ ἔχη μεσολαβήσει εἰς τὸ εἰρηκτικὸν προσάσειον ἢ ἀλλοιώτικα, ἂν δὲν ἔχη μεσολαβήσει, ὁ κ. Διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας, ἃς χειροκροτήσῃ καὶ τὰ κόκκαλα τῶν πρὸ αἰῶνων ἀποθανόντων ἠθικολόγων καὶ τὰ κόκκαλα τῶν πρὸ αἰῶνων ἀποθανόντων ἠθικολόγων, ἃς ριχθῶσιν τὰ ριχθῶσιν τῆς ἐρᾶς εὐχαριστήσεως καὶ ἱκανοποίησεως. Τὸ εἰρηκτικὸν χωριὸν τοῦς ἀνήκει ἐξ ὀλοκλήρου. Πῶς συνετελέσθη τὸ πρᾶγμα, μυστήριον. Τὸ γεγονός μόνον εἶναι, ὅτι αἱ παρθένοι τοῦ γραφικοῦ προσάσειου ἐπανεστάθησαν μίαν ὥραϊαν πρῶϊαν καὶ μὲ μίαν σεμνότησαν χειρονομίαν ἀπεμάκρυναν τὸ νιστερᾶκι τοῦ ἐμβολιασμοῦ, τὸ ὁποῖον ζῆτοῦσε νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰ ἄδυνα τοῦ παχουλοῦ παρθεκικοῦ βραχίονος καὶ τοὺς εὐσάρκους καὶ γαλακτώδεις ὄμους εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ αἱμοβόρου ἱατροῦ. Ὅλα τὰ τὰσκα ἐπέσειθησαν ἀπειλητικὰ καὶ καλῶμα ἐπατάθησαν εἰς τὸν ἀέρα καὶ οἱ δυστυχεῖς ἐπιστήμονες, εὐρισκόμενοι μεταξὺ τῆς Σκύλλας-νόσου καὶ τῆς Χαρύβδους-γυναϊκός, ἐπρωτίμως τὰς ἀγκύλας τῆς πρῶτης, διότι ἡ δευτέρα εἶναι πῶ ἐπικινδυνότερη. Ἀλλὰ, θὰ ἀνακράξεται, ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἐκεῖνα ποῦ μᾶς δεικνύουν κἀθε ἡμέραν: Ἀὐτὸ τὸ λέγει ἡ μόδα. Καὶ ἀφοῦ δὲν λέγει διὰ τὸ δεύτερον, διατὶ, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ ἱκανοποιηθῆ ἀνεξέδως μιά φορὰ καὶ ἡ ρικνὴ κυρία σεμνοτυφία; Ο ΡΕΤ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΩΗΝ Η ΤΥΦΛΗ ΘΕΑ

Σώματα μεγάλα καὶ μικρὰ, καχεκτικὰ καὶ εὐρωσά, σώματα ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν διαστάσεων, σώματα καμπυλωμένα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ ἀπὸ τὴν πίεσιν τῆς μοίρας καὶ καὶ τοὺς πόρους τῆς ζωῆς καὶ σώματα ποῦ ἐπέρασαν μίαν ζωὴν ἡσυχῆν καὶ ἡρεμὸν θὰ ὑφωθοῦν σήμερα, στηριζόμενα εἰς τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. Σώματα, ποῦ εἰς τὰ στήθη τους θὰ πάλιν μὲ ταχύτητα ἀνεμιστήρος ἡ καρδιά, καὶ τὰ μᾶτια θὰ ἀστροποβολοῦν τὸ ἀστροποβόλημα τοῦ πόθου καὶ τῆς λαχτάρας καὶ τῆς ἀγανάκης, καὶ ἀπὸ τοὺς ὄμους των θ' ἀναχωροῦν δύο χεῖρα, ποῦ θὰ σφίγγουν νευρικά ἕνα κομματάκι χαρτί. Ὁ ἥλιος θὰ δερῃ μὲ τὰ πόρινα μαστίγια τῶν ἀκτινῶν του τὰ πάντα καὶ μιά ζῶσιν φρικώδης καὶ ἀποπνεκτικὴ θὰ σφίγγῃ εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς τῶν αἰθέρα καὶ θὰ πνίγῃ τὴν ἀνατολήν καὶ θὰ ξηραίνῃ τὸν λάρυγγα. Ἀλλὰ τί σημαίνουν αὐτὰ καὶ τί ἐπίδρασιν ἠμποροῦν νὰ ἐξασκήσουν ὄλοι αἱ πληγαὶ τοῦ Φαλαῦ καὶ ἄλλαι τόσαι καὶ τριπλάσαι ἀκόμη, ὅταν ἡ τεραστία μετᾶλλινη κοιλία τῆς τύχης ἀναταράσσεται καὶ περιτρέφεται εἰς τὸν ἀξονά τῆς καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ πετάξουν οἱ Ἀγγελοὶ τῆς χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ αἱ Ἐρινύες καὶ αἱ Μαινάδες, ποῦ θὰ μεταδώσουν τὸ κακὸν ἀγγέλιον; Ἡ αἰθούσα θὰ εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸν ηλεκτρισμὸν τοῦ πόθου τοῦ χροῦσοῦ καὶ τὰ μᾶτια θὰ ἐξακοντίζον τὸ πῶρ τῆς υπερτάτης συγκινήσεως καὶ ἠμπορεῖ ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν νὰ περάσῃ ἡ οὐρὰ τοῦ Χάλλεϋ καὶ νὰ παρᾶσῃ τὴν Γῆν εἰς ἕνα θανατηφόρον στρόβιλον, ποῦ νὰ κερῶσῃ κάθε ἔχρους ζωῆς. Τὰ μᾶτια θὰ μείνουν ἐκεῖ, ροφῶντα τὸν μετᾶλλινον ἀντιπρόσωπον τῆς Τύχης, καὶ τὰ σώματα θὰ εἶναι κεκλιμένα ἐπάνω εἰς τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν, εἰς στάσιον προσευχῆς καὶ ἱκεσίας πρὸς τὴν Μεγάλην Ἰδιότροπον θεάν. Κ' ἐνφ' θὰ συμβαίνουν αὐτὰ, εἰς τὴν μετᾶλλινη κοιλίαν τῆς Τύχης, θὰ συνταράσσεται τὸ πᾶν καὶ εἰς κάθε περιστροφὴν τῆς θὰ διεξάγεται Βερθεκτικὸς ἀγὼν καὶ Τιτάνειος πάλη.

Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀμυχα τεμάχια τοῦ χάρτου θὰ παλαίουν τὴν πάλιν τῆς ἐπικρατήσεως καὶ τὸ καθένα θὰ ὀθῆ μὲ τὸ μετᾶλλινον περικάλυμμά του διὰ νὰ ἀνέλθῃ πρὸς τὰ ἄνω καὶ νὰ εἰσορμηθῇ εἰς τὸ τυφλὸν χεῖρ τῆς Τύχης. Ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀμυχα τεμάχια τῆς ὕλης θὰ λαβῶν πυγὴν καὶ θὰ ἀγωνισθοῦν ἕνα ἀγῶνα ἀπεγνωσμένον καὶ ὕβρεις καὶ ἰαχαὶ θὰ πληττοῦν τὸ μετᾶλλον τοῦ περικαλλύματος καὶ ὄλος ἐκεῖνος ὁ χαρτόκοσμος θὰ συνταράσσεται, καὶ θὰ κορυβαντᾶ μέσα εἰς τὸ πέλαγος ἐκεῖνο τῆς ἀληθσίας διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ποθητὸν λιμένα ποῦ θὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ χεῖρα τῆς τυφλῆς θεᾶς καὶ νὰ ἐκσφενδονισθῇ κατόπιν εἰς τὰ παλάτια τῆς ἐπιτυχίας. Κ' ἐνφ' θὰ συμβαίνουν αὐτὰ, ἐξω τὰ πληθῆ τῶν ἀποκλήρων τῆς ζωῆς, τῶν ὄντων ποῦ εἶχαν ἕνα κιλὸ ἄστρο, τῶν ἀνθρώπων ποῦ ἐκαλοζώσαν, ἐκείνων ποῦ κρῶβον εἰς τὰ στήθη των τοὺς πόρους ἐνὸς τόμου τραγωδίας, ἢ ἐνὸς πόθου, ἢ ἐνὸς κρυφοῦ σχεδίου, ὄλα ἐκεῖνα τὰ πληθῆ ποῦ ἐσῶθησαν εἰς ἐκεῖ ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ χρήματος, θὰ ἐξακοντίζον τὰς ἱκεσίας των καὶ τὰς ἐξευμενίσεις των πρὸς τὴν Μεγάλην Τύχην, ἕως ὅτου ἕνα χεῖρ ἀρκάξῃ ἀπὸ τὴν μετᾶλλινη κοιλίαν τοὺς εὐνοομένους τῆς μεγάλῆς θεᾶς καὶ ἐκσφενδονισθῇ τὸ δνομά τους εἰς τὸ ἄπειρον. Οἱ ἄλλοι θὰ σῶνουν βραδέως τὴν ἀθλίαν ὑπαρξί τους καὶ θὰ ἀποχωρήσουν θύματα τῆς σκληρᾶς Θεᾶς ἐνφ' μέσα εἰς τὴν κενὴν αἰθούσαν θὰ φεροντίζον; αἱ σκαὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, καὶ θὰ μείνουν μόνον τὰ λείψανα ὠραίων ὄνειρων καὶ ὠραίων σχεδίων καὶ μεγάλων πόθων, ἕως τὴν ἄλλην κλήρωσιν πάλιν.

Τί ἄλλο εἶναι ὅμως ἡ ζωὴ;

* Σ Α Π Φ Ω *

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Η Φανή τώρα ήξευρε όλη του την οικογένεια. Όταν ελάμβανε κανένα γράμμα από τό σπίτι του, την άφρινε να τό διαβάξη από πάνω από τόν όμιο του. Αύτός όμως δέν ήξερε τίποτα από την ζωή της. Είχε τόν όρατο έγαιοισμό να άγνοη την πρώτη της ζωή, χωρίς να ζηλεύη. Άφρινε τό παρελθόν της άνεξιγνίαστον γιατί τού άρκοΐσαν ή σημερινή της άγάπη, διά την όποιαν δέν άμφέβαλε καθόλου.

«Ετσι περνούσαν ή ήμέρες και ή βδομάδες, σέ μία εύτυχισμένη ήσυχία, την όποιαν ήρθε να ταράξη για μία στιγμή ένα γεγονός, πού τούς συνεκίνησε και τούς δύο, αλλά με πολύ διαφορετική συγκίνηση. Η Φανή μία ήμέρα νόμισε, ότι ήτο έγκυος και με μία μεγάλη χαρά τού τό είπε. Ο Ζάν δέν μπορούσε παρά να φανή εύχαριστημένος μπρός στην τρελλή χαρά πού εξέφρασεν ή Φανή του. Κατά βάθος όμως άρχισε να φοβάται. Ένα παιδί, στην ηλικία του!... Τί θα τό έκανε;... Θα τό άνεγνώριζε;... Και τότε τί δεσμός πού θα τόν συνδέει με αυτήν την γυναίκα!... Τί περιπλοκή για τό μέλλον! Πολλές φορές, ένοιωθε τόν δεσμό τους σαν μιαν άλυσίδα βαρειά, κρύα, άποχρονιστική.

Τη νύχτα δέν κοιμότανε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος. Ο ένας κοντά στον άλλο δνειρευόνταν με άνοιχτά τά μάτια. Και τά όνειρα τους τά εχώριζεν άβυσσος.

Εύτυχώς, με όλην την άπογοήτευση της Φανής, ή έγκυμοσύνη της ήτον πλάνη. Η ζωή τους ξανάρχισε ή ίδια. Ο χειμώνας πέρασε και με τόν ήλιο της άνοιξης, ή φωλιτσα τους ήταν μία χαρά. Τό βράδυ έτρωγαν στην ταράτσα ενώ τά χελιδόνια με τά παιγνίδια τους περνούσαν από πάνω τους ξεφρονίζοντας εύθυμα. Ο ουρανός τις περισσότερες φορές ήταν κατακάθαρος και τ' άστέρια λαμποκοπούσαν σαν διαμαντάκια στό βαθυκύανο φόντο.

«Η ώρα περνούσε χωρίς να την καταλαβαίνουν σφιγγοντας τά γονατά τους ο ένας τ' άλλονου. Ο Ζάν θυμώτανε τίς βραδύες πού περνούσε στό σπίτι τού πατέρα του, τρώγωντας στην ταράτσα με την δροσούλα της θάλασσας. Παραδωμένος στής νοσταλγικές σκέψεις του, ξεχνούσε πως δίπλα του ήταν μία καρδιά πού τόν άγαπούσε, πού θεωρούσε την πιο μεγάλη της εύτυχία να είναι κοντά του, να νοιώθη τό γονατό του ν' άκουμπάη στό δικό της, ν' άναπνέουν τόν ίδιο άέρα, να τρώνε στό ίδιο τραπέζι να ζούν κοντά ο ένας στον άλλον, να ζούν ο ένας για τόν άλλον. Και όταν ένα θερμό φιλή στα χείλη τόν ρωτούσε. «Μ' άγαπάς;...» Ξαναγύριζε από τό ταξείδι των άναπολήσεων του άπαντώντας «Ναι, σ' άγαπάω...»

«Ετσι είναι όταν μία γυναίκα έχει έρωμένο ένα νέο. Γιατί όταν είναι κανείς είκοσι χρονών έχει πολλά στό μυαλό του, ώστε να μην μπορεί ν' άφοσιωθή άπολύτως στη γυναίκα πού τόν άγαπάει. Στό ίδιο μυαλό, χωρισμένο από αυτούς με μία σιδερένια γαίλια, στολισμένη από λουλούδια, καθότανε ένα άλλο ζευγάρι, ο κ. και ή κ. Έττεμά, σύζυγοι, από νόμιμον γάμον. Ήταν δύο όντα χοντρά και κακοφριασμένα, τά όποια μέσα εις την έκσταση, πού προκαλούσεν ή γλυκεία και ποιητική βραδυά, είχαν παραδοθή εις έρω-

τάς διαχύσεις. Κάπου κάπου φιλιότανε και τά φιλιά τους ήχοΐσαν όμοια με τόν ήχο πού προξενεί ένας μπάτσος.

«Ο Ζάν και ή Φανή με συγκίνησι παρακολουθούσαν τό τραγούδι των δύο συζύγων, πού εις τό τέλος της νεότητός των τραγουδούσαν ένα ντουέτο πού έβγαινεν από τό στόμα τους με φωνή σιγαλή, ένα τραγούδι παλιό από τά παλιά αισθηματικά ρωμάντζα:

Τ' άκούω μεσ' στή σκοτεινιά να βαρυναστανεάζη.
Είναι τ' άμορφο όνειρο πού ή νύχτα τό σκεπάζει.

«Ω! άσε με να κοιμηθώ στή λατρευτήσ' άγκάλη.
Άχ! ναι, ο πόνος της καρδιάς βαρύνει τό κεφάλι.

Τό όημο αυτό έρωτικό ζευγάρι άρεσε στην Φανή κι' επεδύμησε να τούς γνωρίση. Κάποτε μάλιστα είχαν ανταλλάξη με την γειτόνισσα ένα καλημέρα, συνοδευόμενον με ένα μειδίαμα γυναικών, πού άγαπούσαν κι' ήσαν εύτυχισμένες. Οι άνδρες όμως, όπως πάντοτε, κρατούσαν περισσότερη σοβαρότητα.

«Ένα άπόγευμα ο Ζάν επέστρεφεν από τό Και ντ' Ορσαί, όταν στην γωνιά της όδου Ρουαγιαλ άκουσε κάποιον να τού φωνάζη. Ήταν ένα άπόγευμα θανατσία. Φώς έντονο και ζωηρό πλημύριζε τό Παρίσι και ρόδιζεν επάνω στις στέγες των σπιτιών από τις ήλιακές άκτίνες τού ήλιου, πού έγεργε προς την δύσιν του.

«Ε έμορφη νεότης, έλα δω, κάτσε να πάρης κάτι... μου εύχαριστεί τά μάτια να σέ βλέπω.

Και συγχρόνως δύο ίσχυροί βροχιόνες τόν είχαν τσακώσει και τόν έσυραν κάτω από την τέντα τού καφενείου, τού όποιου αι τρεις σειρές των καθισμάτων κατελάμβανον όλόκληρο τό πεζοδρόμιο. Γύρω του έβλεπε καθισμένους και συνομιλούντας διάφορους τύπους επαρχιώτικους με ζακέτες ραγιέ και καπέλλα ύψηλά και παραξενευότανε, γιατί άκουε μέσα εις τη συνομιλία τους ν' άνακατεύεται και τό όνομα τού Καουντάλ. Ο γλύπτης καθισμένος σ' ένα τραπέζι είχε μπροστά του ένα άπέντι. Πλάι του καθότανε ο Ντεσελέτ, μόλις χθές έπιστρέψας, πάντοτε ο ίδιος, ώχρος και αδύνατος, με τά εξέχοντα μύλα των παρειών του και με τά μικρά του μάτια. Μόλις ο Ζάν κάθισεν, ο Καουντάλ τόν έδειξε στον φίλο του με ένα κωμικό θυμό και τού ειπε με τό συνηθισμένο ύφος του:

«Είνε έμορφο αυτό τό κτήνος... Σκέψου πως και εγώ κάποτε πέρασα από αυτό τό σκαλοπάτι της νεότητος και έλαμπα και σφριγούσα σαν κι' αυτόν... Ω! νεότης, νεότης!...

«Πάντοτε λοιπόν, ο ίδιος θάσαι; τού άπήντησε μειδιών ο Ντεσελέτ.

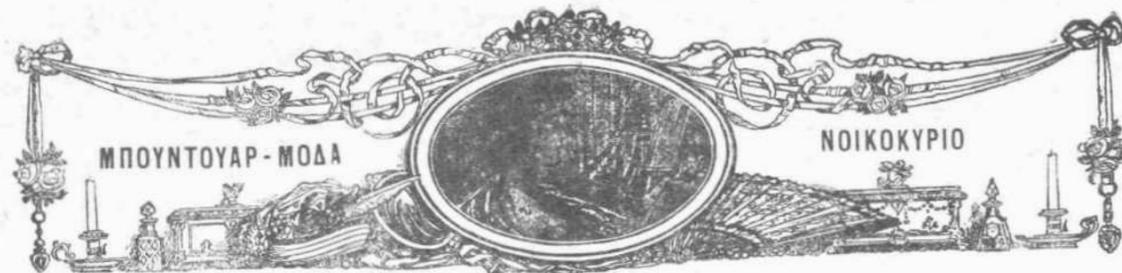
[«Η συνέχεια εις τό προσεχές»]

I. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΣ

«Επί 13 έτη εν Βερολίνω εκπαιδευθείς. Ύφηγητής επί τριετίαν εν τή Πανεπιστημίω Βερολίνου. Συνεργάτης τού Γυναικολογικού Περιόδιου Βερολίνου. Διευθυντής της Γυναικολογικής Κλινικής Πανεπιστημιού Βερολίνου επί πενταετίαν.

8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6*

Τό χρονικό της Μόδας.

Τά ψάθινα καπέλλα με τά πλατειά μτόρ άρχισαν πάλιν να κατακτούν έδαφος έφέτος, προς μεγάλην στενοχωρίαν των άνδρών, αλλά προς μεγάλην έπίσης άνακούφισιν ιδικήν μας. Διότι είναι γενικός όμολογημένος πιά, ότι διά τις ήλιόλουστες ήμέρες τού καλοκαιριού, με τις έκτυφλωτικές και πύρινες ήλιακές άκτίνες, τά ψάθινα ή τά καλοκαιρινά εν γένει καπέλλα με τά πλατειά μτόρ, πού προστατεύουν τά πρόσωπα, είναι πολύ χαριτωμένα και άρμονίζονται μία χαρά με τις λευκές καλοκαιρινές ένδυμασίες. Ένα καπέλλο τέτοιο, όσο τό δυνατόν ελαφρότερο και εις βάρος, αλλά και χωρίς πολλές γαρνιτούρες, άποτελεί ένα ιδεώδες κάλυμμα της κεφαλής για τό κλοκαίρι, προστατεύον τό πρόσωπον και τόν λαυμόν από τό πύρ τού ήλιακού φωτός. Έδω μάλιστα εις τάς Αθήνας ένας σύνδυασμος με πικνό βουάλ εινε άπαραίτητος διά τόν μετριασμόν τού έκτυφλωτικού φωτός της Άτικης καλοκαιρινής ήμέρας και διά προστασίαν από την σκόνην. Έφέτος τά ψάθινα καπέλλα έχουν καταργηθή σχεδόν όλότελως και έχουν αντικατασταθή από τά τρανσαράν. Τά καπέλλα αυτά έκτός της έμορφιάς τους είναι εύκολα εις την κατασκευήν και κοστίζουν — παρηγοριά διά τούς άνδρας — πολύ εύθηνά. Χρησιμοποιείτε λεπτό ύφσμα, τό όποτον ντύνεται με λεπτό τοΐλι και τό γαρνίρετε με πολύ όλίγες καλοβαλμένες γαρνιτούρες, λίγα τριανταφυλλάκια ή ένα φινόγκο από άνοιχτόχρωμη κορδέλλα. Εις τό προσεχές φύλλον θα σας δώσω μερικάς οδηγίας διά την κατασκευήν ενός τέτοιου καπέλλου.

LA MONDAINE

Η Μόδα μας.

- 1.— Κορσάζο διά κυρία μετρίου ύψους, πολύ χαριτωμένου κοψίματος. Συνηθίζεται πολύ. Η ζύπ έχει κάτω βολάν.
- 2.— Κορσάζο - μπλουζα με γιακά φαρδύ. Ζύπ από και έλαφρό, χωρίς πολλές γαρνιτούρες.
- 3.— Κορσάζο με ιδιότροπο κοψίμο, με μανίκια από βουάλ διαφανή, από κόμπωμα στή μέση και ζώνη. Ζύπ με τρεις μεγάλους πλισέδες. Συνηθίζεται πολύ αυτήν την εποχήν.

Διά τόν πονόλαιμον.

Με την άποκλειστικήν κατανάλωσιν παγωμένου ύδατος και πάγου αυτήν την εποχήν, όχι σπανίως αισθάνεσθε κάποιον έρεθισμόν εις τόν φάρυγγα. Προς άποφυγήν των πόνων, οι όποιοι προέρχονται, όταν καταπίνετε εις τοιαύτην περίπτωσιν κάμιντε γαργαρισμούς από διάλυσιν 20 γραμμαρίων κοινού άλατος και άλλων τόσων στύψως έντός 200 γρ. ύδατος. Διά να εξαλειψετε κατόπιν την κακήν γεύσιν, ή όποία μένει εις τό στόμα από την διάλυσιν αυτήν, τό ξεπλύνετε με γάλα γλυαρόν.

Δροσιστικά.

Αι γκαζόξαι και αι λεμονάδες έχουν διαδοθή τώρα και εις τά πιο μεμακρυσμένα χωριά άκόμη. Άλλ' υπάρχουν και μέρη

όπου δέν ύφίστανται εύκολία της συγκοινωνίας και συμβαίνει πολλές φορές, παραθερίζοντες εις την έξοχην ή κάμοντες μακρινάς έκδρομάς, να αισθανθώμεν την ανάγκην και να επιθυμήσωμεν ένα ποτηράκι από τό ποτόν αυτό, πού χαρίζει την άναψυχήν και την δροσιάν εις τόν οργανισμόν μας. Διά τάς περιπτώσεις αυτές ίδου ένας τρόπος, με τόν όποιον άναπληροΐται κάλλιστα τό κενόν.

Λαμβάνετε 15 δράμια ζάχαρη, την βρέχετε με 2 σταγόνας έσσάνς λεμονιού, προσθέτετε κατόπιν 4 γραμμάρια οσάς διτανθρακικής και άναμιγνύετε τό όλον. Τό όλικόν αυτό κλείνετε εις ένα πακετάκι και κατασκευάετε και άλλα παρόμοια, τά όποια προφυλάσσετε από την ύγρασίαν.

Τά πακετάκια αυτά τά παίρνετε μαζί σας όταν πρόκειται να πάτε εις την έξοχην ή να κάμιντε μακρινάς έκδρομάς, διότι δέν ξέρετε τί μπορεί να συμβή.

Όταν έχετε όρεξιν να πιετε λεμονάδα, γεμίετε μία μπουτίλια έως την μέσην με νερό όσον τό δυνατόν πιο κρύο. Μέσα εις τό νερό, αυτό χύνετε τό περιεχόμενον ενός πακέτου και άμέσως κατόπιν 4 γραμμάρια τρυκικού όξέος, τό όποτον έχετε εις χωριστά πακετάκια. Βουλώνετε έπειτα καλά την μπουτίλια και την άνακινείτε επ' όλίγα λεπτά.

Η λεμονάδα εινε έτοιμη και εινε γευστικώτατη και άληθινά άναψυκτική.

Διά την πολυφαγίαν.

Συχνά συμβαίνει τώρα τό καλοκαίρι να αισθανθήτε εις τό στομάχι σας συμπτώματα και βάρη, συνοδευόμενα από ίσχυρόν πονοκέφαλον, άίτια προέρχονται από κάποιαν σχετικήν πολυφαγίαν ή από κάποιο βαρύ φαγητόν πού έφάγατε. Προς θεράπειαν όλων αυτών των συμπτωμάτων κατα-

σκειάτετε τό έξής πρόχειρον και δραστικόν φάρμακον: Ξύνετε τόν φλοιόν ενός λεμονιού και τόν βράζετε μέσα εις όλίγον νερό. Τό άφίνετε να κρυώση και κατόπιν προσθέτετε έπτά έως όκτώ σταγόνας λαβδάνου. Τό φάρμακον αυτό παίρνετε εις δύο δόσεις και... άλλοτε φροντίσετε να εισθε προσεκτικώτεροι.

Όταν τό ανθρώπινον πνεύμα κοιμηθή κάτω από τόν τυρανικόν ζυγόν, με τό κνούτο μόνον πρέπει να τό ξυπνήσης, για να καταλάβη ότι εινε έλεύθερον.

Costumes - Tailleur

ΣΤΟΥ Ε. ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛ. ΣΤΑΥΡΩΝ (ΟΔΟΣ ΣΤΑΒΙΟΥ 11)

Gabardines, serges, eponges, tyssors, coutils
και Λινά εις όλα τά νέα χρώματα

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Αρμένιζαν έτσι μέσα σ' ένα άκεανόν ευτυχίας οι δύο με το χαριτωμένο άγοράκι τους, το όποιον εις εύμορφία, χάρι και αντίληψιν ήτο ένα κράμα Λάκας και Στέφου, από δε τον παπού του μόνον την λαιμαργίαν ειχε κληρονομήσει. Έκανε θραύσι ιδίως εις τας φρούτα και τὰ γλυκά και με τας εφόδους του, τας όμηρικας, κατά του τραπέζιου έκανε τον παπού του να ζουρλαίνεται.

— Η κληρονομικότης! εφώναζεν ο Στέφος. Έχει ιδιοφυΐαν εις τὰ... τραπέζια.

*

Όταν τὸ άμάξι τῆς Έπισκοπῆς ἐγύρισεν εις τὴν χώραν μετὴν κυρία Μαρκέτου καὶ τὴν Μίτσα, τὸ σπίτι τοῦ Κόντε Ρόκα εἶχεν ἐξαφανισθῆ σχεδόν. Παλαιὸ ὄπως ἦτον, μετὴν ἐυλείαν του σαρακοφαγομένην, εἶχεν ἀνάψει σάν Ἴσκα. Δὲν ἔμειναν εἰς τὴν θέσιν του παρὰ ντουβάρια ἐρειπωμένα καὶ μαυρισμένα καὶ μέσα ἕνας σωρὸς ἀπὸ σοβάδες καὶ στάχτη τοῦ ἀγνίζαν.

Ἡ Μίτσα ἐξήγησε, μόλις ἐσταμάτησε τὸ άμάξι, νὰ πάη εἰς ἐκεῖ. Μάτην ἡ θεία τῆς προσεπάθησε νὰ τὴν ἀποτρέψῃ. Ἐπέμεινε ἐκείνη καὶ ἐπῆγαν μαζί.

Τὰ σχόλια διεκόπησαν ἀμέσως, μιά βαθεῖα σιωπὴ ἀπλώθηκε καὶ οἱ περιέργοι ἀνοίξαν διόδον εἰς τὴν Ὀδύνην.

Ἡ Μίτσα, πνιγομένη ἀπὸ τοὺς λυγμούς, ἐπροχώρησεν εἰς τὴν πόρτα καὶ μολοντί τὸ περιβάλλον ἔκαιεν ἐσκυψε μέσα, μετὰ μιά ἔλπιδα νὰ ἀνακαλύψῃ κάπου τὸν ἀγαπημένον τῆς νεκρόν.

Τότε ἡ κυρία Μαρκέτου τὴν ἐτρέβηξε:

— Πάμε, παιδί μου, τῆς εἶπε. Πρέπει νὰ ἡσυχάσῃς. Πάμε σὸ σπίτι.

Ἡ Μίτσα ἀντελήφθη καὶ αὐτῆ, ὅτι ματαίως θὰ ἔμενε. Ἐγύρισεν ἀκόμη μίαν φοράν τὰ μάτια τῆς ἐπάνω ἀπὸ τὰ χαλάσματα καὶ μετὰ βουρκωμένα τὰ μάτια ἀρέθη εἰς τὴν διάθεσιν τῆς θείας τῆς.

— Ἐλα τώρα, πρέπει νὰ κάνῃς ὑπομονή, τῆς εἶπεν ἡ κυρία Μαρκέτου.

— Ξέρω, ξέρω, ἀπάντησεν ἡ Μίτσα. Ἀρχίζει ὁ Ἀνήφορος. Θὰ εὐρῶ ὑπομονή.

Εἰς τὸ σπίτι τῆς κυρίας Μαρκέτου ἡσυχάσεν ἐντελῶς. Τὰ μαῦρα ποῦ ἐφόρεσεν εἶδειαν περισσότερον τὴν εὐμορφία τῆς. Καὶ ἐκτός μιᾶς μελαγχολίας, ποῦ εἶχε χυθῆ εἰς τὴν μορφήν τῆς, τίποτε ἄλλο δὲν ἐξωτερίσκευε τὴν τρικυμίαν τῆς ψυχῆς τῆς. Μόνον οἱ εἰκεῖοι τῆς ἔνοουσαν, ὅτι εἶχεν ὀπλισθῆ μετὰ φοβεράν ὑπομονήν. Ὁ ἄλλος κόσμος ἐξεπλήσιστο, νομίζων τὴν ὑπομονήν τῆς ὡς ἀδιὰφοριαν.

Πράγματι δὲ τὴν ψυχὴν τῆς φοβερά δίνῃ τὴν ἐστροβίλιζε. Τὴν ἀνησυχόσε τὸ μέλλον, τὸ ἄδηλον. Τί θὰ ἐγίνετο; Ὁ θεῖος τῆς Μαρκέτος δὲν εἶχε περιοσίαν καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐλιπίη τίποτε. Ἐφοβεῖτο ἀκόμη ὅτι γρήγορα θὰ τῆς εἶδαν νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι τοὺς εἶναι βάρος.

Ἡ ἰδέα αὐτῆ τῆς ἐξύπνησε τὸ ἔγῳ τῆς. Ἡ φιλοτιμία τῆς δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ γίνῃ βάρος κανενός, ἔστω καὶ τοῦ στενοτέρου συγγενοῦς τῆς. Ἐσκέφθη τότε νὰ ἐργασθῆ. Ἀλλὰ τί ἐργασίαν νὰ κάμῃ εἰς ἕνα νησί;

Μόνον εἰς τὴν πρωτεύουσάν ἠμποροῦσε νὰ ζητήσῃ ἐργασίαν. Εἰς τὸ Μοναστήρι εἶχε μάθει τελείως τὴν Γαλλιστῆν, Πιάνο, Ἀρμόνιον, Λογιτικὰ καὶ Γραφομηχανήν.

Ἐργαφε λοιπὸν ἕνα γράμμα πρὸς τὴν Ἡγουμένην καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τῆς στείλῃ τὸ δίπλωμά τῆς καὶ τὸ ἔστειλε μετὸν Μανώλην. Τὸ δίπλωμα, καθ' ὅλους τοὺς τύπους ἐκδεδομένον, ἐφθάσεν εἰς τὰ χέρια τῆς μετὰ τρεῖς ὥρας.

Τότε ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν καὶ ἔτρεξε νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς σκέψεις τῆς εἰς τὴν θείαν τῆς.

— Καῦμένο παιδί, πῶς σὲ συλλογίζομαι τῆς εἶπε ἡ κυρία Μαρκέτου. Ἀλλὰ μὴ νομίζεις ὅτι ἐσκέφθηκα ποτέ τίποτε ἄλλο.

— Ὅχι, θεία μου ἀπάντησε ἡ Μίτσα. Ξέρω καλά τὰς διαθέσεις σας πρὸς ἐμέ, ξέρω καλά ὅτι μ' ἀγαπάτε. Ἀλλὰ ἐγὼ μιά φορά ἐπῆρα τὴν ἀπόφασιν. Θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ ζήσω. Ἐχω ἕνα δίπλωμα εἰς τὰ χέρια μου, ποῦ ἐπρόφθασε ὁ καῦ-

μένος ὁ παπάκης νὰ μοῦ δώσῃ. Θὰ ζητήσω μιά θεία σὲ ταμειὸν ἢ λογιστὸ ἢ δακτυλογράφου. Ἀλληλογραφία ξέρω νὰ κρατῶ εἰς δύο γλώσσας. ... Ἐπὶ τέλους θὰ ζητήσω παραδόσεις πιάνου.

— Μὰ ποῦ αὐτὰ; τὴν ἠρώτησε ἡ κυρία Μαρκέτου. Ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ τριπύθιαμο νησί;

— Ἐδῶ; εἶπε ἡ Μίτσα. Εἰς τὰς Ἀθήνας καλέ.

— Εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἡ κυρία Μαρκέτου ἐτινάχθη σάν ἀπὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα.

— Εἰς τὰς Ἀθήνας! εἶπε.

Τῆς ἐπέρασεν ἀστρατιαίως ἕνας σωρὸς σκέψεων κακῶν. Ἡ Ἀθήνα μετὰ τοὺς κινδύνους τῆς διὰ μίαν κόρην, ποῦ δὲν εἶχε ἀκόμη ἐγκαταλείπει τὸ Μοναστήρι, ἀπειρον, ἀπονήρευτον, τῆς παρουσιάσθη ἐμπρὸς τῆς σάν ἕνα τεράστιον βάραθρον εἰς τὸ ὅποιον θὰ εὗρισκε τὴν καταστροφὴν ἢ Μίτσα.

Ἐκείνη σάν νὰ ἀντελήφθη τοὺς στοχασμούς τῆς, σάν νὰ ἐδιάβαζε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τοὺς φόβους τῆς. Τὴν ἐκύταξε καλά μέσα εἰς τὰ μάτια καὶ ἐχαμογέλασε μετὰ κάποιαν ἐπαραιν διότι τῆς ἔθιγε τὸ «ἐγὼ» τῆς.

— Χμ. Μὴ φοβήσῃς. Σὰς ἔνοου. Ναί. Ἐχετε δικαίον. Εἶμαι ἀπειρη. ... Ἀλλὰ ἐγὼ... ἔχω «ἐγὼ».

Ἡ θεία τῆς δὲν ἀντίσθη περισσότερον. Τότε ἡ Μίτσα τὴν παρεκάλεσε νὰ γράψῃ εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις θεῖον τῆς, διαμένοντα χάριν τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, νὰ φροντίσῃ νὰ τῆς ἐξεύρῃ θεῖον ὁποῦδήποτε.

Ἡ κυρία Μαρκέτου ἐγραψεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς αὐτῆμερὸν ἐν ἐκτάσει. Ὁ κ. Μαρκέτος, κυβερνητικὸς βουλευτῆς, ἦτον πανίσχυρος. Πράγματι δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐξεύρῃ μίαν θεῖον διὰ τὴν ἀνεψιάν του.

Ἐπευσε νὰ ἐπισκεφθῆ διαφόρους προϊστάμενους ὕπηρεσιῶν καὶ ἰδρυμάτων. Εἰς ἕνα μεγάλο κατάστημα ἀνδρῶν εἰδῶν τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἐχρηιάζοντο ταμίαν. Εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν θὰ ἐπροκηρῦσσοτο διαγωνισμὸς δακτυλογράφων μετὰ δύο—τρεῖς μῆνας. Εἰς τὴν Τράπεζαν Ἀθηνῶν ἐχρηιάζοντο τηλεφωνήτριαν διὰ νὰ ἀντικαταστήσῃ ἕνα γέρον συνταξιούχον τηλεγραφήν, ὁ ὅποιος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ πλέον ἐργαζόμενος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἡ κυρία Μαρκέτου ἐλάμβανε τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα.

Εὐλαλίαν Μαρκέτου βουλευτοῦ

Νάξου

Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Νάισος ζητεῖ ταμίαν, 50. Μετὰ 3 μῆνας διαγωνισμὸς δακτυλογράφων Ἐσωτερικῶν. Μισθὸς 90. Τράπεζαν Ἀθηνῶν τηλεφώνον. Μισθὸς 150. Χρῆστος.

Ἐπευσε ἀμέσως νὰ τὸ δεῖξῃ εἰς τὴν Μίτσαν. Ἐσκέφθησαν μαζί ἐπ' ὀλίγον. Δὲν ἐχρηιάζετο, ἐνοεῖται, πολλὴ σκέψις. Ἡ θεῖος τῆς ταμίου μετὰ τὸν εὐτελεῖ μισθὸν τῶν 50 δρ. εἰς κατάστημα ἐμπορικῶν ἀπερρίφθη πανηγυρικῶς. Ἀφ' ἑτέρου ἡ Μίτσα δὲν ἐνοοῦσε νὰ περιμένῃ ἕως τὸν Ὀκτώβριον διὰ τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Ὑπουργεῖου τῶν Ἐσωτερικῶν. Καὶ ἐφθάσαν ἔτσι εἰς τὴν θέσιν τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, μετὰ τὸν ἰκανοποιητικώτατον μισθὸν τῶν 150 δραχμῶν. Ἀλλ' ἄραγε τί ἐργασία ἦτον αὐτῆ; Ἡ Ἀπορία ὠρθῶθη πρὸ τῶν δύο ἀπειρῶν γυναικῶν, οὐρανοῦψης.

— Alea jacta est! εφώναξε εἶπει' ἀπ' ὀλίγων λεπτῶν σιωπῆν ἡ Μίτσα. Ὁ,τι καὶ ἂν εἶναι θεία μου, θὰ τὰ βγάλω πέρα. Ὁ κύβος ἐρρίφθη. Κατόπιν βλέπομεν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

9-12 καὶ 3-5 καθ' ἑκάστην πλὴν τῆς Κυριακῆς καὶ Πέμπτης μ.μ.

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΗΣΙΩΤΟΥ 6*

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΟΚΥΨΗ, ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Δύο μεγάλα γυναικεία ζητήματα προέκυψαν ἀπὸ τὸν μεγάλον πόλεμον, ὁ ὁποῖος ἐρημόνηε τὰ κράτη ἀπὸ τὸν ἀρρενα πληθυσμὸν του. Δύο ζητήματα, τὰ ὁποῖα παρέχουν θέμα εὐρύτατης συζητήσεως καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἐκρεπὲ νὰ ἐξετασθῶν λιγάκι εὐρύτερον ἀπὸ τὴν περιορισμένην χρονογραφικὴν ἔξταση. Φυσικὰ τὰ ζητήματα εἶνε τοιαύτης φύσεως, ὥστε μίᾳ συζητήσεως θὰ ἀπῆται χρόνον πολλόν, τὸν ὁποῖον δὲν μὸδ ἐπιτρέπεται νὰ διαδῶσω. Μία σύντομος ὁμιλία ἀνασκόπησι τῶν ζητημάτων δὲν θὰ εἶναι ἀσοκοπὸς καὶ παρὰκαιρὸς.

Τί θὰ κάμουν αἱ γυναῖκες ποῦ ἔχουν καταλάβει τὰς ἐργασίας τῶν ἀνδρῶν, ἅμα τελειώσῃ ὁ πόλεμος; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐρώτησις ποῦ ἀπασχολεῖ εἰς τὴν Εὐρώπῃν σήμερον ὄλους ὄσοι ἀσχολοῦνται μετὰ τὰ γυναικεία ζητήματα ἐν γένει, τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν δρασίν τῆς γυναικὸς ὡς κοινωνικοῦ παραγόντος. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἕνα ζήτημα. Καὶ τὸ ἄλλο, ἐξ ἴσου σοβαρὸν ἐπίσῃς, εἶνε τί θὰ κάμουν αἱ γυναῖκες μετὰ τὴν εἰρηνευσιν καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ ἐκατόμην, ἡ ὁποία ἐστέρησεν τοὺς ἐμπολέμους ἀπὸ τὸν ἀνδρὸς τῆς ἀρρενος νεότητος;

Ζητήματα καὶ τὰ δύο κοινωνικά, καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς γυναῖκας. Καὶ παραλλήλως μετὰ τὴν πολεμικὴν προπαρασκευήν, οἱ διάφοροι εἰδικοί συζητοῦν εὐρύτατα τὰ ζητήματα καὶ ἐκφέρουν γνώμας καὶ κρίσεις καὶ προτείνουν διαφορῶν λύσεις, χωρὶς νὰ κατορθώσων ἀκόμη νὰ ἀποκρυσταλώσων μίαν ἰδέαν καὶ νὰ θέσουν μίαν βάσιν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἀρχίσῃ σταθερὴ ἡ ἐξέλιξις τοῦ ζητήματος, βαινοῦσα πρὸς τὴν λύσιν τῆς.

Μία εἰρηνικὴ ἐπανάστασις. — Ἡ χειραφέτησις ποῦ δὲν ἔγινεν ἀντιληπτῆ.

Τὴν ἄλλειψιν τῶν ἀνδρῶν χειρῶν εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας μόλις ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, ἔσπευσαν ν' ἀναπληρώσων αἱ γυναῖκες αἱ χεῖρες ἐπεκαταθεῖσαι ἀπὸ τὰ ὀλίγα ἐπαγγέλματα, εἰς τὰ ὁποῖα εἰσῆλθον σιγά, σιγά καὶ σχεδὸν χωρὶς νὰ γίνων ἀντιληπταί, φθάσασαι μέχρι τῶν ὑπαλλήλων τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τῶν ὁδοκαθαριστῶν ἀκόμη. Πολλὰ ἀνέλαβον τὴν διεύθυνσιν ἐπιχειρήσεων, εἰς ἀντικατάστασιν πατέρων, ἀδελφῶν, συζύγων καὶ γενικῶς ἐπῆλθε μίᾳ τέτοιᾳ ἐξάπλωσις τῆς γυναικὸς εἰς τὰ ἀνδρικά ἐπαγγέλματα, ποῦ ἠμποροῖ νὰ πῆ κανεῖς, ὅτι ἀπὸ τὴν ἄποψιν αὐτὴν ἡ γυναῖκα εἶχε ἐξίσωθῃ σχεδὸν μετὰ τὸν ἀνδρᾶ. Τί θὰ γίνων λοιπὸν αἱ χιλιάδες τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου, αἱ ὁποῖαι ἔχουν λάβει ἤδη ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν κοινωνίαν, ἅμα τὰ πράγματα ἐκινεῖθουν εἰς τὴν προτέραν τῶν καταστάσεων. Ἀπὸ τὴν μέχρι τοῦδε δρασίν τῆς γυναικὸς εἰς τὴν κοινωνίαν ἔχει διαπιστωθῆ, ὅτι εἰς ὅσα ἐπαγγέλματα εἶχε λάβῃ ἐνεργὸν μέρος ἕως τώρα, εἰς ὅλα ἡ δράσις τῆς εἶχε θριαμβεύσει καὶ ἡ ἐργασία τῆς εἶνε πολὺ καλλιτέρα τοῦ ἀνδρός. Αὐτὸ ἐξηγεῖται εὐκόλα, ἐὰν λάβῃ κανεῖς ὑπ' ὄψιν του τὸν χαρακτήρα τῆς γυναικὸς καὶ τὴν διάπλασιν τῶν διαφορῶν προτερημάτων αὐτῆς. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἐκ φύσεως νοικοκυρά καὶ διὰ ἀνάλαβῃ τὸ φέρον εἰς πέρας νοικοκυρεμένο. Εἶναι ὀλιγαρκῆς, ἐργάζεται μεθοδικώτερα καὶ συστηματικώτερα ἀπὸ τὸν ἀνδρᾶ, εἶχε μεγαλειότεραν ὑπομονήν καὶ γενικῶς λέει ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἐκείνη ἢ ἐπιπολαιότης καὶ τὸ ἀτακτον ποῦ παρατηρεῖται εἰς τὸν ἀνδρᾶ. Ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτῆν ἐνοεῖ κανεῖς πόσον προτιμωτέρα εἶναι ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἀνδρᾶ. Ἐπιστρέφοντος λοιπὸν τοῦ πολεμιστοῦ καὶ καταθέντος τὸ ὄπλον, ἐπαναλαμβάνοντος δὲ τὴν κανονικὴν τροχίαν τῆς εἰρηνικῆς ζωῆς του, τί μέλλει νὰ γίνῃ; Εἶπα ἀνωτέρω, ὅτι τὸ ζήτημα μένει ἄλυτον ἀκόμη, μολοντί ἔχει γραφῆ σωρεῖα ἀπὸ βιβλία. Ὁ χώρος δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐκταθῇ κανεῖς

ἐδῶ περισσότερον. Ἐπειτα καὶ τὸ θέμα εἶνε τόσον μεγάλο καὶ πρωτοφανὲς εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ πῆρνει τόση πλατεῖα συζητήσιν, ὥστε νὰ χρειάζεται σελίδας ὀλοκλήρους διὰ νὰ ὀμιλήσῃ κανεῖς κάτω ἐκτενέστερα. Ἐκείνο ὅμως ποῦ προβάλλει καθαρά, εἶνε ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον θὰ ἐπέλθῃ μίᾳ εἰρηνικῆ ἐπανάστασις ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, μίᾳ ἐπανάστασις μεγάλη, τῆς ὁποίας ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε ἡ ἀνατροπὴ ὄλων τῶν κοινωνικῶν ὄρων καὶ ὄλων τῶν θεσμῶν ποῦ ἐπικρατοῦν ἕως τώρα. Ἀσφαλῶς δὲ τὰ ἀποτελέσματα ποῦ θὰ προκύψων ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν αὐτὴν, μαζί μετὰ τὴν ἐπισημοποίησιν τῆς χειραφέτησεως τῆς γυναικὸς, ποῦ ἐπραγματοποιήθη ἐξ ἀφορμῆς τοῦ πολέμου, θὰ εἶνε πολὺ εὐχάριστα καὶ θὰ χαράξουν μίαν νέαν ὁδόν, προοδῶν εὐήμερίας καὶ τελείας ἔξανθρωπίσεως, ἡ ὁποία θὰ δημιουργηθῆ μετὰ τὸν ἀρρενον συγχρωτισμὸν τῶν δύο φύλων, συγχρωτισμὸν ὁ ὁποῖος εἶνε ἀπαραίτητος.

Ἡ ἄλλειψις τῶν ἀνδρῶν. — Τί θὰ γίνῃ διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν των. — Πῶς σκέπτονται αἱ γυναῖκες.

Ἐπειτα ἔρχεται τὸ ἄλλο ζήτημα, ποῦ ὄσον καὶ ἂν φαίνεται ἀσχετον μετὰ τὸ πρότερον, ἐκτός τῆς ὁμοιότητος τῆς ἀφορμῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέκυψε, ἔχει μεγάλην σχέσιν καὶ εἶνε συναφές. Ἡ λύσις τοῦ ἑνὸς θὰ ἐπιφέρει τὴν λύσιν τοῦ ἄλλου καὶ γὰρ νὰ εἶμαι πλησιέστερος πρὸς τὴν πραγματικότητα, ἂν δὲν λυθῇ τὸ ἕνα δὲν θὰ κατορθωθῇ νὰ λυθῇ καὶ τὸ ἄλλο. Πρῶτα, πρῶτα ἔρχεται τὸ ζήτημα τοῦ πλεονασμοῦ τῶν γυναικῶν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι, καὶ σταν ἦτο εἰρηνικὴ ἡ κατάστασις τοῦ κόσμου, αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦσαν τοὺς ἀνδρας. Πρῶτον διότι αἱ γεννήσεις ἀριθμοῦσαν περισσότερα θήλεα παρὰ ἄρρενα. Δεύτερον, διότι εἶχε δημιουργηθῆ ἕνα ρεῖμα κατὰ τοῦ γάμου, ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν νέαν κατάστασιν τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία ἐφόρτωσεν ἕνα σωρὸ βάρη εἰς τὸν ἔγγαμον βίον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲ καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ἀκόμη ἡ ἀποκατάστασις μιᾶς κόρης, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ διαθήσῃ σημαντικὴν προικῶν, ἡ δὲν ἦτο ἐμορφῆ, καθίστατο πρόβλημα. Σήμερον, εἶναι φυσικῶς ἐπόμενον, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκατόμην τῶν θυσιῶν ποῦ ὑπέστη κάθε στρατὸς ἀπὸ τοὺς ἐμπολέμους, τὸ πρόβλημα αὐτὸ νὰ ἐξη καταστῆ πλέον δυσκολώτερον εἰς τὴν λύσιν του. Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ καθορισῶ ἄλλοτερον εἰς τὴν λύσιν του. Δὲν εἶμαι εἰς θέσιν αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦσαν πρὸ τοῦ πολέμου περὶ τοῦ 20 τοῖς ἑκατὸν τοὺς ἀνδρας. Τώρα ἡ ὑπερέτρησις αὐτῆ μετὰ τὰ κενὰ ποῦ ἐδημιούργησεν εἰς τὰς ἀνδρῶν τάξεις ὁ πόλεμος, θὰ ἀνέλθῃ ἀσφαλῶς εἰς τὰ 50—60 τοῖς ἑκατὸν. Δηλαδή αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦν πλέον τοῦ ἡμίσεως τοὺς ἀνδρας, χωρὶς νὰ ἠμποροῦμεν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν δὲν θὰ αὐξήθῃ ἀκόμη περισσότερον. Καὶ ἔρχεται κατόπιν τοῦτου τὸ ἐρώτημα πῶς θὰ ἀποκατασταθῶν αἱ γυναῖκες τοῦτου τὸ ἐρώτημα πῶς θὰ ἀποκατασταθῶν αἱ γυναῖκες αὐταί, ἕως ὅτου μετὰ πάροδον γενεῶν τινῶν ἐπέλθῃ μίᾳ ἀναλογίᾳ; Τὰ ἐμπόλεμα κράτη ἤρχισαν νὰ σκέπτονται σοβαρότατα τὸ ζήτημα καὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐξεύρουν τὴν λύσιν ἐκείνην ποῦ ἀπαιτοῦν τὰ πράγματα. Ἴδου λοιπὸν ἀκόμη ἕνα πρόβλημα πρὸς λύσιν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιφέρει ἡ ἀποκατάστασις τῆς εἰρήνης. Καὶ διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος αὐτοῦ θὰ χρειασθῇ νὰ καταβληθῶν ἀγῶνες σοβαροὶ καὶ μακροὶ, γενικὴ ἀνατροπὴ τῶν κοινωνικῶν ὄρων καὶ θεσμῶν καὶ αὐτῶν τῶν θεσμῶν ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι διέπουν τὰς κρατικὰς ὀργανώσεις.

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ 100 %

Ἀπόκτησις γραμμῶν.— Ἀδύναμις δυνάμεων ἄνευ διαίτης.

Ὄρθοπεδικὸν καὶ Μηχανοθεραπευτικὸν Ἰνστιτούτον

ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 2 — ΤΗΛ. 1087

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΜΙΧΑΛΛΗΝΟΣ — ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑ ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑΝ

ΜΙΑ ΕΠΕΛΑΣΙΣ.— Ποντού και πάντοτε, εις δλας τας επιθέσεις του Ιστικού μετώπου τὸ Γερμανικὸν ἱππικὸν ἐφορμῆ κατά τοῦ ἐχθροῦ καὶ μὲ τὴν λόγχην σκορπὴ τὸν τρόμον καὶ τὸν θάνατον.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΛΑΝΔΡΑΝ.— Εἰς τὴν Φλάνδραν, ὅπου τὸ συμμαχικὸν μέτωπον ἐπερασαίζον οἱ Ἄγγλοι, διεξάγεται ἀπὸ ἐβδομάδος τρομακτικὸ μακελειό. Πῦρ καὶ σιδηρὸς διασταυροῦνται εἰς τὸν ἀέρα καὶ σκορπίζει τὸν θάνατον καὶ τὸν δλεθρον.

ΑΙ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ.— Οἱ Σύμμαχοι διαρκῶς ἐνισχύουν τὸ μέτωπον τῆς Βαλκανικῆς μὲ νέα Ἀγγλικά στρατεύματα, τὰ ὅποια μεταφέρουν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, καταρτιζόμενα ἀπὸ τοὺς νεοστρατολογουμένους.

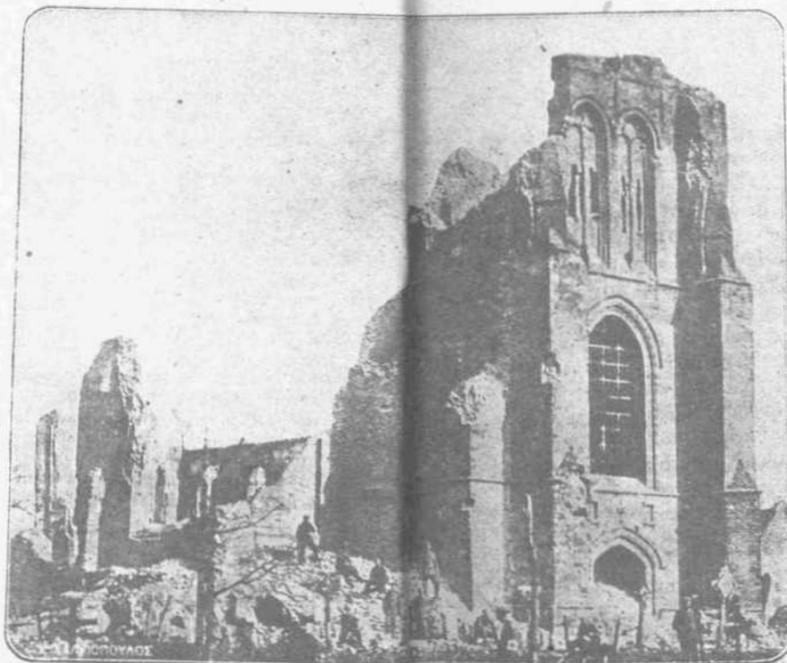
ΕΙΣ ΤΑ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ.— Εἰς τὰ χαρακώματα τοῦ τομέως τοῦ Βροντέν, μέσα εἰς δάση πυκνά, ὁ ἥλιος ποτὲ δὲν εἰσορᾷται, οἱ Γάλλοι στρατιῶται ἀναμένοντες ἀναμνηστικῶς, προσπαθοῦντες νὰ ἀποκρούσουν τὰς ἐπιθέσεις τῶν Γερμανῶν.

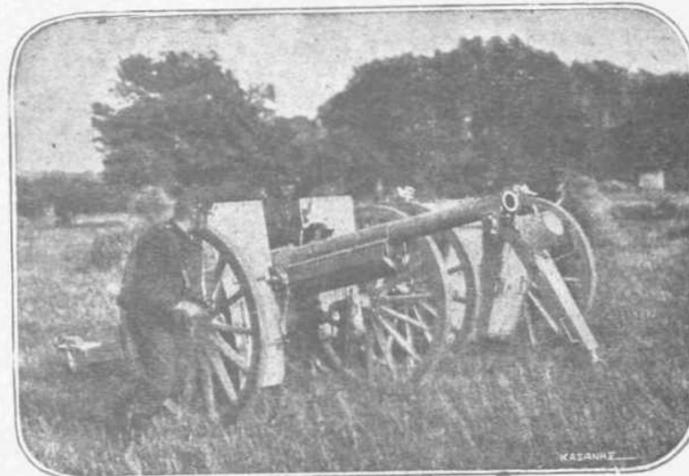
ΟΙ ΠΕΖΟΝΑΥΤΑΙ.— Μαζὶ μὲ τοὺς Ἄγγλους εἰς τὸ Ἰστικὸν μέτωπον, εἰς τὸν Ὑζέφ καὶ τὰ περὶ, πολεμοῦν καὶ Γάλλοι πεζοναῦται, διατελοῦντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀγγλοῦ στρατηγού.

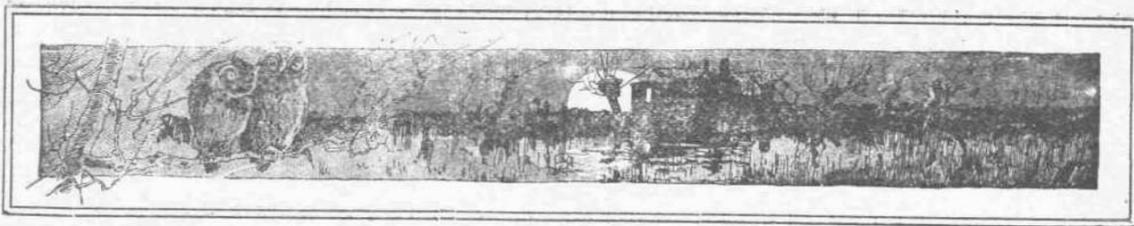
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ.— Εἰς τὴν Τραπεζούνταν παραμένουν εἰσὶ ἀρκυτὰ συντάγματα Ρωσικοῦ στρατοῦ, τὰ ὅποια ἀναπαύονται ἐπειτα ἀπὸ τὰς μακρὰς καὶ κοπιᾶσας μάχας καὶ τὰς πολυμήνουσ κακουχίας μίᾳ ἐστρατείας.

ΚΑΙ ΟΙ ΡΩΣΟΙ.— Οἱ Σύμμαχοι καταγγέλλουν τοὺς Γερμανοὺς, ὅτι καταστρέφουν μὲ λύσαν κάθε ἀρχαιότητα. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ρῶσοι δὲν μὲνουν πίσω. Καμαρῶστέ τοὺς ὅτι μετέβαλαν τὸν καθεδρὸν τῆς Γαλιίας.

ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ.— Εἰς τὴν Βαλκανικὴν οἱ Γάλλοι μετέφερον ἀπὸ τὰ νέα κατασκευασθέντα εἰς Γαλίαν τηλεβόλα καὶ τὰ μετέφερον εἰς τὰ Ἑλληνοβουλγαρικά σύνορα, ὅπως ἀντιμετωπίσουν μὲ αὐτὰ τὴν προέλασιν τῶν Γερμανοβουλγαρῶν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΩ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Δέν ξέρω, Μεγαλειότατε, αν' οι ευπατρίδαι μου κατορθώσουν να φθάσουν τους ευπατρίδας της Ύμ. Μεγαλειότητος, του δούκως του Αντζιού και του δούκως του Γκίζ. Τους γνωρίζω όμως καλά και ελπίζω, ότι θα κάμουν ό,τι περνώ από τας δυνάμεις τών.

— Και περιμένεις πολλούς;

— Δέκα ή δώδεκα ακόμα.

— Και πώς ονομάζονται;

— Έλθσιμόνησα, Βασιλεῦ, τὰ ονόματά τους, πλην ενός, τὸν ὁποῖον μοῦ συνέστησεν ὁ Τελιγνύ, ὡς τέλειον ευπατρίδην καὶ ὁ ὁποῖος ονομάζεται Δελαμόλ.

— Δελαμόλ; Δέν εἶναι κάποιος Δελάν Δελαμόλ ἀπὸ τὴν Προβηγκίαν;

— Ἀκριβῶς, Μεγαλειότατε. Βλέπετε ὅτι στρατολογῶ καὶ μέχρι Προβηγκίας ἀκόμη.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ δούξ τοῦ Γκίζ, μὲ ἓνα σαρκαστικὸν μειδιάμα, προχωρῶ περισσότερο ἀκόμη ἀπὸ τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα τῆς Ναβάρρας. Φθάνω μέχρι τοῦ Πεδεμοντιῦν, ζητῶ ὄλους τοὺς πιστοὺς καθολικοὺς ποὺ μπορῶ νὰ εὔρω.

— Καθολικοὺς ἢ Οὐγενόττους, διέκοψεν ὁ βασιλεῦς, ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει, ἀρκεῖ νὰ εἶναι ἀνδρεῖοι.

— Ὁ βασιλεῦς, διὰ νὰ εἶπῃ τὰς λέξεις αὐτάς, αἱ ὁποῖαι παρίστανον εἰς τὸ πνεῦμα του συγχομένους τοὺς Οὐγενόττους καὶ τοὺς Καθολικοὺς, εἶχε λάβει ὕφος τόσο ἀδιαφοροῦ, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ δούξ τοῦ Γκίζ ἐξεπλάγη.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἀσχολεῖται διὰ τοὺς Φλαμανδοὺς μας, εἶπεν ὁ Ναύαρχος, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Βασιλεῦς εἶχεν ἐπιτρέψει νὰ εἰσέρχεται εἰς τὰ δωματῖά του, ὅτι ὦρα ἤθελε, χωρὶς νὰ ἀναγγεληθῇ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσει τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Βασιλέως.

— Ἄ! νὰ ὁ πατέρας μου ὁ Ναύαρχος, ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Φθάνεις ἐγκαίρως, διότι ἐδῶ γίνεται ὁμίλια περὶ ευπατριδῶν, ἀνδρείων καὶ πολέμων. Ὁ γαμβρός μου τῆς Ναβάρρας καὶ ὁ ἐξάδελφός μου τοῦ Γκίζ, περιμένουν ἐπικουρίας διὰ τὸν στρατὸν σου.

— Καὶ αἱ ἐπικουρίαι αὐταὶ φθάνουν, συνελήρωσεν ὁ Ναύαρχος.

— Ἐχετε εἰδήσεις; ρώτησεν ὁ Βεαρνός.

— Ναί, παιδί μου, καὶ προπάντων ἀπὸ τὸν Δελαμόλ, ὅστις θὰ εἶναι ἐδῶ αὔριον, ἢ μεθαύριον.

— Διάβολε, ὁ κύριος Ναύαρχος εἶναι λοιπὸν νεκρομάντης, ἀφοῦ κατορθώνει νὰ γνωρίζῃ τί συμβαίνει εἰς ἀπόστασιν τριάντα ἢ σαράντα λευγῶν; Κι' ἐγὼ θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ γνωρίζω, ὅτι συμβαίνει ἢ συνέβη πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Ὀρλεάνης, ἔξαφνα.

— Ὁ Ναύαρχος ἔμεινεν ἀπαθὴς εἰς τὸ πείραγμα αὐτοῦ τοῦ δούκως τοῦ Γκίζ καὶ ἀπήντησε:

— Κύριε, εἶμαι νεκρομάντης, ὅταν πρόκειται νὰ μάθω κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει ἐμένα ἢ τὸν βασιλέα. Ὁ ταχυδρόμος μου ἔφθασε πρὸ μῆς ὥρας ἀπὸ τὴν Ὀρλεάνην καὶ χάρις εἰς τὰς ταχυδρομικὰς ἀμάξας διήνυσσε τριαντά δύο λεύγας εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας. Ὁ κύριος Δελαμόλ, ποῦ ἵππευε τὸν ἵππον του, διανύει μὲ μόλις δέκα λεύγας τὴν ἡμέραν καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ φθάσῃ ἐδῶ μετὰ εικοσιτέσσαρας ὥρας. Αὐτὴ εἶναι ὅλη ἡ μαγεία.

— Μπράβο, πατέρα. Ἀξιόλογα. Δεῖξε εἰς αὐτοὺς τοὺς νέους, ὅτι ἡ σύνεσις, καὶ ἡ ἡλικία σου ἀσπρισαν τὰ μαλλιά, εἶπεν Κάρολος ὁ Θ'. Ἄς τοὺς στείλωμε νὰ μιλήσουν γιὰ τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς ἐρωτᾶς τῶν καὶ ἄς μείνουμε ἡμεῖς νὰ μιλήσουμε γιὰ τοὺς πολέμους μας. Πηγαίνετε, κύριοι. Ἐγὼ νὰ μιλήσω μὲ τὸν πατέρα μου.

Οἱ δύο νέοι ἐξῆλθον καὶ ἀφοῦ ἐχαιρετίσθησαν εἰς τὴν πόρτα ψυχρότατα, ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Κολινιὺ τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα καὶ μὲ κάποιαν ἀνησυχία. Ὅσοι φορὲς τοὺς ἔβλεπε κοντὰ ἐφοβεῖτο τὴν ἐκρηξίν τοῦ μίσους τῶν. Ὁ Κάρολος ἐμάντεσε τοὺς συλλογισμοὺς τοῦ Ναυάρχου καὶ δι' αὐτὸ ἐστηρίχθη εἰς τὸν βραχίονα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβάσαι, πατέρα. Εἶμαι ἐδῶ ἐγὼ γιὰ νὰ κρατῶ καθένα εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸ σέβας. Εἶμαι πραγματικῶς βασιλεῦς, ἀφοῦ ἡ μητέρα μου ἔπασσε νὰ εἶναι βασίλισσα, ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ὁ Κολινιὺ εἶναι πατέρα μου.

— Ὡ! Βασιλεῦ! εἶπεν ὁ Ναύαρχος, ἡ Βασίλισσα Αἰκατερίνη.....

— Εἶναι μία ραδιοῦργος. Μαζί της δέν εἶναι δυνατόν νὰ εἰρηνεύσῃ κανεὶς ποτέ. Οἱ Ἰταλοὶ καὶ οἱ καθολικοὶ, ποῦ ἔχει γύρω της, ἓνα μόνον ἐννοοῦν: γενικὸν ὄλεθρον. Ἐγὼ ἀπεναντίας, ὄχι μόνον νὰ εἰρηνεύσω θέλω, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνισχύσω τοὺς ἀλλοθρήσκους. Οἱ ἄλλοι, πατέρα μου, εἶναι πολὺ παράλητοι καὶ μὲ σκανδαλίζουν μὲ τὰς ἀσωτείας καὶ τοὺς ἐρωτᾶς τῶν. Ὡς ἐκ τούτου δέν ξέρω τί νὰ κάμω. Νὰ σὲ κρατήσω ἐδῶ ὡς σύμβουλον, ἢ νὰ σὲ στείλω ἐκεῖ κάτω, ὡς στρατηγόν. Ἄν σὲ ἔχω σύμβουλον, ποιὸς θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ; Καὶ ἂν εἶσαι ἀρχηγός, ποιὸς θὰ εἶναι τότε σύμβουλός μου;

— Βασιλεῦ, πρέπει πρῶτα νὰ νικήσωμεν. Αἱ συμβουλαὶ ἔρχονται κατόπι.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη σου πατέρα; Ἔστω, λοιπὸν θὰ γίνῃ κατὰ τὴν γνώμην σου. Τὴν Δευτέραν φεύγουμε διὰ τὴν Φλάνδραν σὺ, κι' ἐγὼ διὰ τὸ Ἄμπουάζ.

— Ὡστε θὰ φύγῃ ἡ Υ. Μεγαλειότης ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Ναι βαρέθηκα πιά τὸν θόρυβον τῶν ἐορτῶν. Δέν γεννήθηκα γιὰ νὰ γίνω βασιλεῦς, ἀλλὰ ποιητής. Σὺ θὰ καταρτίσης ἓνα εἶδος συμβουλίου, ποῦ θὰ κυβερνᾷ ἐνόσω μένεις ἐσὺ εἰς τὸν πόλεμον. Ἀρκεῖ νὰ μὴν ἀναμειγνύεται ἡ μητέρα μου καὶ ὅλα θὰ πηγαίνουν καλά. Ἐγὼ μὴνύσῃ εἰς τὸν Ρενσάρ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ συναντήσῃ. Δέν ἔχω πρόχειρα ἐδῶ τὰ ἔγγραφα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ νὰ γνωρίσης τὴν διαφωνίαν μου μὲ Φίλιππον τὸν Β'. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἓνα σχέδιον ἐκστρατείας. Θὰ σοὺ τὰ στείλω αὔριον τὸ πρωί.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές]

ΣΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΑΔΙΟΥ 11

ΕΝΑΝΤΙ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΣΤΑΓΑΩΝ

Κοστούμια Σκωτσέζικα ἀνδρικά * * *
* * * Fresco, Λινὰ καὶ Σετακροῦτες.

* ΘΕΑΤΡΑ - ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ - ΑΘΑΝΤΙΣΜΟΣ *

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

«Σιφιρ Φαλέρ». Εἰς τὸ δροσόλουστον καὶ κομψὸν Φαληρικὸν θεατρικὸν ἐδόθη ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸν Μουσικὸν Θίασον, συμπληρωθέντα καὶ καταρτισθέντα τελείως, ἡ τόσον ρεκλαμαρισθεῖσα θεαματικὴ ἐπιθεώρησις «Σιφιρ Φαλέρ» τῶν κ.κ. Λάσκαρη—Ποπ—Λιδωρικῆ μὲ συνεργασία τοῦ καλλιτέχνου σκηνογράφου κ. Ἀραβαντινοῦ. Τὸ «Σιφιρ Φαλέρ» ἤμπορε νὰ πῇ κανεὶς, ὅτι ἀνοῖξεν ἐντελῶς νέον δρόμον εἰς τὴν θεατρικὴν βιομηχανίαν, ἡ ὁποία κυριαρχεῖ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν θεατρὸν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν. Ἐν πρώτοις τὸ «Σιφιρ Φαλέρ» εἶναι μία ἐπιθεώρησις, στηριζομένη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως μίας ὑποθέσεως, ὑποθέσεως δὲ ἡ ὁποία παρέχει τὰ στοιχεῖα ἀφθονα διὰ τὴν δημιουργίαν θεαματικῶν σκηνῶν καὶ φαντασμαγορικῶν εἰκόνων ὅπως πρέπει νὰ εἶναι μία ἐπιθεώρησις. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψιν αὐτὴν τὸ «Σιφιρ Φαλέρ», μὲ τὴν καινοτομίαν ποῦ εἰσήγαγε, ἐπέτυχε καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Ἡ ὑπόθεσις ἐν συντομίᾳ εἶναι ἡ ἐξῆς: Εἰς τὴν Γῆν ἐρχεται ὁ παγκόσμιος Ὑπουργὸς τοῦ πολέμου νὰ ἐξοκάσῃ ὀλίγον καὶ συναντᾷ τὴν εἰρήνην, ἡ ὁποία τὸν παίρνει εἰς τὴν κοριτσιέραν του διὰ νὰ διασκεδάσῃ. Πνεῦμα δέν ἔχει ὅπως δέν πρέπει νὰ ἔχη κάθε ἐπιθεώρησις. Διότι ἡ ἐπιθεώρησις εἶνε θέαμα καὶ τραγοῦδι καὶ τίποτε παραπάνω. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτῆν τὸ «Σιφιρ Φαλέρ» ἐπέτυχε καὶ ἀξίζουσαν θερμὰ συγκαταστήσῃ, εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῶν. Ὁ κ. Ἀραβαντινὸς ἐθαυματούργησεν ἐπίσης καὶ ἡ θαυμασία ἔνκελ διὰ νὰ διδάξῃ τοὺς χορούς. Καὶ τὸ συμπέρασμα. Ἐπρεπε, νὰ εὐφραθῆτε δαιμόνιος ἄνθρωπος ὡσάν τὸν Κονταρῶν διὰ νὰ συνετελεσθῇ αὐτὴ ἡ εἰρηνικὴ ἐπανόστασις καὶ νὰ στηθῇ ἡ ἐπιθεώρησις ἐκεῖ ποῦ πρέπει.

Ἡ ἐπιθεώρησις εἶνε θέαμα καὶ τραγοῦδι καὶ τίποτε παραπάνω. Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτῆν τὸ «Σιφιρ Φαλέρ» ἐπέτυχε καὶ ἀξίζουσαν θερμὰ συγκαταστήσῃ, εἰς τοὺς συγγραφεῖς τῶν. Ὁ κ. Ἀραβαντινὸς ἐθαυματούργησεν ἐπίσης καὶ ἡ θαυμασία ἔνκελ διὰ νὰ διδάξῃ τοὺς χορούς. Καὶ τὸ συμπέρασμα. Ἐπρεπε, νὰ εὐφραθῆτε δαιμόνιος ἄνθρωπος ὡσάν τὸν Κονταρῶν διὰ νὰ συνετελεσθῇ αὐτὴ ἡ εἰρηνικὴ ἐπανόστασις καὶ νὰ στηθῇ ἡ ἐπιθεώρησις ἐκεῖ ποῦ πρέπει.

Ἡ «Πρόθυμη Χήρα».—Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, κατόπιν τόσοσθουροῦ, ἐδόθη τέλος εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Παπαϊωάννου ἡ νέα ὄπερέττα τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδου ἢ «Πρό-

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΕΚΚΑΝΗΣΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΤΙΑ

Εἰς μίαν πόλιν τῆς Πρωσσίας ἐτελεῖτο κάποτε στρατιωτικὴ ἐορτῆ, τῆς ὁποίας προηγήθη λειτουργία εἰς μίαν ἐκκλησίαν τῆς πόλεως. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετέβησαν ὅλοι οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς. Παραδόξως κατὰ τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας ἔνας ἀπὸ τοὺς στρατιῶτας ἐκρατοῦσε μίαν τράπουλα παιγνιόχαρτα καὶ τὰ ξεφύλλιζε. Ὁ λοχίας, ὁ ὁποῖος τὸν ἀντελήφθη τὸν πλησιάζει, καὶ τοῦ συνέστησε νὰ τὰ κρύψῃ. Ἄλλ' ὁ στρατιώτης ἐξακολουθοῦσε νὰ ξεφύλλιζῃ τὰ παιγνιόχαρτα. Ὄταν τελείωσεν ἡ ἐορτῆ καὶ οἱ στρατιῶται ἐγύρισαν εἰς τὸν στρατόνα, ὁ λοχίας ἀνέφερε τὸν στρατιώτην εἰς τὸν λοχαγόν του, ὅστις τὸν ἐκάλεσεν ἀμέσως καὶ τοῦ ζήτησεν ἐξηγήσεις.

— Τί νόμισες, ὅτι εἶνε ἡ ἐκκλησία, βρέ, καφενεῖο; Καὶ διάταξε νὰ τοῦ δώσουν 50 ραβδισμοὺς.
— Κύριε λοχαγέ, ἀδίκως θὰ τιμορηθῶ. Εἰς τὸ τέλος θὰ μετανοήσωτε.
— Διὰ τὴν ἀθάδειαν αὐτὴν νὰ τοῦ δώσετε 100 ραβδισμοὺς.
— Κύριε λοχαγέ θὰ μετανοήσωτε.
— Διατί;
— Διότι, ἐγὼ προσέχουμαι καλλιτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλον.
— Καὶ τὰ χαρτιά τί γύρευαν στὰ χεῖρα σου.
— Ἄκουσε, κύριε λοχαγέ, ἐπανάλαβεν ὁ στρατιώτης καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὴν τσέπην του τὰ χαρτιά. Ὄταν βλέπω τὸν ἄσπον θυμῶμαι ὅτι ἓνας εἶνε ὁ Θεός. Τὸ 2 μοῦ θυμήσεν, ὅτι ἔχει καὶ υἱόν. Τὸ 3 τὴν Ἁγίαν Τριάδα. Τὸ 4 τοὺς 4 Εὐαγγελιστάς. Τὸ 5 τὰ πέντε καρφία ποῦ ἐκάρφωσαν τὸν Χριστόν. Τὸ 6 τὰς 6 ἡμέρας τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου. Τὸ 7 τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τῆς ἀναπαύσεως. Τὸ 8 τοὺς 8 σωθέντας ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ. Τὸ 9 τὰ 9 τάγματα. Τὸ δὲ 10 τὰς δέκα ἐντολάς.

Ὄταν ἐφθασεν εἰς τοὺς Φάντες, «κάτω σὺ ἀχρεῖε» λέγει πρὸς τὸν Φάντε μαστοῦν, δέν πρέπει σὺ νὰ εἶσαι ἐδῶ. Ὁ λοχαγὸς ὅστις τὸν παρακολούθη ἀναυδος, τοῦ εἶπεν:
— Διατί τὸν πετᾶς αὐτόν;
— Συγγνώμην, κύριε Λοχαγέ, μὴ μὲ διακόπτεις. Οἱ 3 ὑπολειφθέντες εἶναι οἱ π. Χ. βασιλεῦσαντες 3 βασιλεῖς. Παρατηρῶ τὰς 4 Ντάμες μοῦ θυμίζουν τὰς 4 μυροφόρους παρθένους. Παρατηρῶ τοὺς 4 Ρηγαίους εἶναι οἱ 4 μάγοι οἱ ἐκκινήσαντες ἐξ ἀνατολῶν. Παρατηρῶ προσέτι ὅτι μιά δέσμη παιγνιόχαρ-

θυμὴ Χήρα». Τὸ λιμπρέττον εἶναι μία ὄμοια φάρσα, γεμάτη ἀπροσδόκητα ἐπεισόδια, ἀπὸ τὴν ὁποία ὅμως λείπει ὁ κομικὸς τύπος. Ἐν τούτοις οἱ τρεῖς τύποι, τοῦ ἐπονηφίου γαμβροῦ Ζεπεράκη, τῆς κυρᾶ-Βαρβάρας καὶ τοῦ Καπανέλα εἶναι πολὺ χαρακτηριστικοί. Μὲ ὅλα ὅμως τὰ ἀλλεπάλληλα ἐπεισόδια τὸ κοινὸν κουράζεται, διότι ἐπαναλαμβάνονται πολλὰ πράγματα καὶ ἀπὸ πολλοὺς τῶν διαλόγων λείπει ἡ ζωηρότης. Ἡ μουσικὴ τοῦ κ. Σακελλαρίδου δύνανται νὰ χαρακτηρηθῇ ὡς μία προσπάθεια. Μέχρι σήμερον εἶχαμε γνωρίσει τὸν κ. Σακελλαρίδην ὡς ἱκανώτατον διασκευαστὴν, φροντίζοντα μόνον διὰ τὴν μελωδίαν καὶ θεωροῦντα τὴν ὀρχήστραν ὡς βοηθὸν τοῦ τραγοῦδι. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον δέν μᾶς εἶχε ὀσεί ἔνοχη ἔνοχη ἀξίας ἐνὸς μαέστρου. Εἰς τὴν «Πρόθυμη Χήρα» ἠθέλησε νὰ προσέξῃ τὴν ἄξίαν τῆς ὀρχήστρας καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ αὐτῆς. Δυστυχῶς μᾶς εἶδει μόνον μίαν προσπάθειαν, διότι ἐνὸς εἰς τὰ πλείεστα σημεῖα ἀκομπανιάρει ἀπλῶς, εἰς ὅσα τῆς δίδει δρᾶσιν, δέν μᾶς ἐνθουσιάζει καθόλου. Ὁ κ. Σακελλαρίδης δέν ἔχει ἀντιληφθῇ ἀκόμη τὴν ἄξίαν ἐνὸς ἐκάστου ὄργανου, ὥστε νὰ τὸ ἐκμεταλευθῇ καταλλήλως.

Καὶ οὗτω μᾶς παρουσίασε μίαν ὄπερέττα κατωτέρα κατὰ τὴν μελωδίαν τοῦ «Πικ-Νικ» καὶ τῶν «Παρατηγμάτων», χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη καὶ μουσικὰς ἀξιώσεις περισσότεροσθας τῶν προηγουμένων του, ἢ μᾶλλον ἀπολύτως ἀνεῦ μουσικῶν ἀξιώσεων. Ἡ πρωτοτυπία καὶ ἡ δημιουργικότης λείπουν ἀπολύτως καὶ ἀπὸ τὸ νέον ἔργον του. Βλέπομεν τὴν λαϊκὴν Γερμανικὴν καντσονέτταν μὲ τὴν τουαλέτα τῆς Παριζιάνικης. Μέτρα διαφόρων μελωδιῶν μὲ ἀλλαγὴν χρόνου, μᾶς παρουσιάζουν ἀμέσως τὴν μουσικὴν παραγωγήν τοῦ κ. Σακελλαρίδου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ συγχομεῖα θαυμάσια καὶ τὰ συναρμολογεῖ εἰς ὄπερέτταν ὁ συνθέτης τῆς «Πρόθυμης Χήρας», ἐμπορευόμενος ἀξιοπρεπέστατα τὴν μουσικὴν.

Ἡ κ. Ἑλλή Ἀφεντάκη θαυμασία ὡς πάντοτε. Αἱ ἀμφιέσεις τῆς ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἡ κ. Κανδυλάκη ὡς πρώτη τοῦ κόρου θὰ ἦτο πολὺ καλὴ. Ἡ κ. Καζούρη γὰρ πολὺ καλὴ ὡς καὶ ὁ κ. Μηλιάδης. Ὁ κ. Παπαϊωάννου ἐγάθηκε; Καὶ ῥόλον ὑπερέτω ἀκόμη νὰ εἶχε θὰ εἶδει μὲγαλειότεραν δρᾶσιν. Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸν πλοῦτον τοῦ σκηνοκτικῶ διακόσμου «οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον».

MIM. ΠΑΠ.

τῶν ἔχει 52 χαρτιά, αἱ 52 ἐβδομάδες τοῦ ἔτους. Παρατηρῶ ὅτι εἶναι τετράγωνα. Τοῦτο σημαίνει τὰς τέσσαρας ἀκρᾶς τοῦ κόσμου, ὅπου θὰ ἐξαπλωθῇ ὁ χριστιανισμὸς. Παρατηρῶ ὅτι τὰ 52 χαρτιά ἔχουσι 366 ἀριθμούς· εἶναι αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους. Παρατηρῶ ἐπίσης ὅτι εἶναι τεσσάρων εἰδῶν. Τὰ μὲν μαστοῦνια σημαίνουν τὸν κάλαμον μὲ τὸν ὁποῖον ἐτυπτον τὸν Χριστόν, τὰ σπαθία τὴν λόγχην μὲ τὴν ὁποῖαν τὸν ἐκέντησαν. Τὰ καρὰ σημαίνουν τὰς 4 ἀκρᾶς τοῦ δριζόντος. Καὶ ἡ κοδὴς τὴν ἀγάπην μετ' ἧς περιβάλλει ὁ Χριστὸς τὴν ἐκκλησίαν. Παρατηρῶ τοὺς χαρτοπαίζοντας, ὅταν μὲν κερδίζουν χαίρονται καὶ ἀγάλλονται, τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἀγαλλίαν ἡν ἠσθάνθη ὁ Ἰουδας ὅταν ἐπρόδωσε τὸν Χριστόν. Ὄταν δὲ χάνουν καὶ βλαστημοῦν, μοῦ θυμίζουν τὸν ληστὴν, ποῦ ἔβριζε τὸν Χριστόν. Αὐτὸς δὲ ἐκεῖ κάτω ὁ Φάντης, κύρ Λοχαγέ, ποῦ βλέπει, εἶναι ὁ Λοχίας, ὅστις διὰ τῆς προδοσίας του, μοῦ ὑπενημίζει τὸν προδότην Ἰουδαν. Προσέτατε λοιπὸν καὶ σεις, κύρ Λοχαγέ, νὰ μὴ πάθετε τὸ ἴδιο πάθημα.

Κυριασσία ΣΠΗΡΗΣ ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ
Κάποιος ἀδιάκριτος εἰς μίαν συναναστροφὴν ρώτησε παρακαθημένην του κυρίαν τὴν ἡλικίαν της.
Ἡ κυρία κατελήφθη ἐξ ἀπροόπτου, ἀλλ' εἶχε τὴν ἐτοιμότητα νὰ ἀπαντήσῃ:
Μὲ ρωτᾶτε γιὰ τὴν ἡλικίαν μου περιμένετε μιά στιγμή νὰ μετρήσω. Ὄταν νυμφεῦθηκα 18 ἐτῶν, ὁ σύζυγός μου ἦτο 30. Τώρα ἔχει τὰ διπλά ἔτη. Ἄρα καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον. Εἶμαι λοιπὸν 36 ἐτῶν.
Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ κ. Ι. ΤΖΙΩΒΑΡΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ", ΣΤΑΔΙΟΥ 31

Κοστούμια μπάνιου, μπουρνούζια, ἐσώρροχα λευκὰ καὶ πλεκτὰ κ. λ.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενον)

Στανύ (την σέρει προς τὸ μέρος του).—'Αντουανέττα! 'Αντουανέττα.—'Ω ἀφῆστέ με! 'Αφῆστέ με! 'Εκαμα μεγάλο λάθος ποῦ σὰς τὸ εἶπα αὐτό. Πρέπει νὰ φύγω. Δὲν πρέπει νὰ μείνω πιά ἐδῶ!...

Στανύ.—Γιὰτί; Μιλούσατε τόσο ἔμορφα! 'Ω! μιλήστε ἀκόμη, πῆστε μου μὲ τὴν ἔμορφη γλωσσίσσα σας κι' ἄλλα...

'Αντουανέττα (ἐνθουσιαζομένη).—'Ω! δὲν ὄφειλα νὰ ἔλθω ἐδῶ. Δὲν ἔπρεπε νὰ κίνω αὐτὸ τὸ τόλμημα. 'Αλλὰ μήπως ἢ κλειστὲς γρύλλιες ἐνὸς παραθύρου ἐμποδίζουν τίς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου νὰ εἰσέρχονται μέσα εἰς τὸ δωμάτιο; 'Ετσι εἰσῆλθε καὶ σ' ἐμένα καὶ μὲ κυρίευσε ἐκεῖνο ποῦ αἰσθάνομαι... σὰν ἕνα φῶς ἐξωτικό... σὰν μὴ θερμότης; καὶ ἐναντίον τους δὲν μπορῶ νὰ ἀμυνθῶ.

Στανύ ('Ενῶ τὴν σέρει πρὸς τὴν ἀγκαλιά του).—'Αγάπη μου!...

'Αντουανέττα (θέλουσα ν' ἀντισητῇ εἰς τὸ φιλίημα ποῦ πλησιάζει).—'Ω! ὄχι, ὄχι, ποτέ! Σὲ καθικετεύω, Στανύ, ἀγαπημένε μου! 'Αφῆστέ με!

Στανύ (μὲ ἀπλότητα).—Δὲν θὰ τὸ πάρω, ἀν δὲν μοῦ τὸ δώσῃς ἐσὺ μὲ τὴν συγκατάθεσί σου. (Μὲ ἔφος ἱκετευτικό). Πές μου ποῦ; 'Εδῶ στὸ χέρι; Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο σπουδαῖο.

'Εκαὶνὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἰδρὸν ποῦ παραλύει τὰ νεύρα ἀφίνει τὸ χέρι της εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Στανύ, ὁ ὁποῖος θραυθεῖ καὶ παρατεταμένη ἀποθέσει ἐπάνω τὰ χεῖρά του. Κάποια ἀνατριχίλα τοῦ ἔμορφου καὶ κομψοῦ χερσιὸν τὸν εἰδοποιεῖ γιὰ τὴν ἐπιβρασίνην τοῦ φιλιῶ ἐπὶ τῆς 'Αντουανέττας. 'Εξακολουθεῖ τὸ χεῖρμα μὲ θάρρος προχωρῶν ἐπάνω εἰς τὸν βραχίονα. Κατόπιν ἀναβαίνει ζητῶν τὴν γυμνότητα κάτω ἀπὸ τὸ λεπτό καὶ διαφανὲς ὕφασμα τῆς τουαλέτας. Φαίνεται δι' τὴν ἴδια στιγμὴν ἢ θερμότης τοῦ φιλιῶ εἰσῆλθε μέσα εἰς τὸ στήθος καὶ ἀναψε τὴν φλόγα ἐρωτικῶν πάθους, ποῦ ἐνεφύλευε στὴν καρδιά.

'Αντουανέττα.—(κάτωχρος καὶ μὲ ἀγωνιώδη ἀναπνοή). Στανύ... λυπήσομε... λιποθυμῶ... πεθαίνω!

'Εκαὶνὸς ὁμοῦ αἰθανόμενος δι' ἴσο νικημένην πιά ἀδύνατην ν' ἀντιταθῇ, τὴν σέρει πρὸς τὸ μέρος του καὶ τὴν σφίγγει περισσότερο. 'Εκαὶνὴν παραδίδεται μέσα σὲ μὴ γλυκεῖα ἐκστατικὴ ἡμιλιποθυμία, μὲ τὰ μάτια κλειστά ἀπὸ τὴν ἰδρὸν καὶ δέχεται σὲ παγωμένον στόμα της τὴν φωτιὰ τῶν χεῖλέων ἐκαίνο!...

'Επειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα. 'Η ἴδια σκηνογραφία. Διάλογος μεταξὺ τοῦ Ζασσέν καὶ τοῦ Στανύ.

Ζασσέν.—Μικρούλη μου, δὲν πιστεύω νὰ νομίζῃς πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μείνουμε ἐπ' ἀπειρον ἐδῶ. 'Επειτα ἔχει γίνεῖ πιά ἀρκετὸς θόρυβος γύρω σου... Αἱ σχέσεις σου μὲ τὴν 'Αντουανέττα ἔχουν φθάσει εἰς ἐπικίνδυνον σημεῖον γι' αὐτήν. Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς τώρα;

Στανύ.—Τίποτε δὲν σκέπτομαι νὰ κάμω. 'Ακριβῶς ἤθελα νὰ σὰς ζητήσω τὴν συμβουλὴν σου. Τὸ βλέπω δι' αἱ σχέσεις μου ἔχουν προχωρήσει πολὺ. 'Η 'Αντουανέττα μ' ἀρῆσει ὑπερβολικὰ τώρα... 'Αλλὰ καταλαβαίνω πῶς αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μὲ ἐξωθήσῃ νὰ τὴν καταστρέψω.

Ζασσέν.—'Η ἀνοιξὶς τῆς Νις εἶναι θαυμασία. Πᾶμε.

Στανύ.—Συλλογιζομαι πολὺ τὴ λύπη καὶ τὸν πόνο ποῦ θὰ προξενήσῃ στὴν καλή μου 'Αντουανέττα μὲ τὴν ἀπότομον αὐτὴν φυγὴν μου.

Ζασσέν.—Μὴ ὀπνωτίζεσαι τόσο πολὺ καὶ μὴ συλ-

Ἡ ΕΞΑΔΕΛΦΗ ΜΑΡΘΑ

— ΔΙΗΓΗΜΑ —

Διὰ μέσου τῶν πολυτελῶν ριντῶ τοῦ μεγάλου παραθύρου, ἕνα κοκκινωτὸ φῶς ξεγλιστροῦσε χρωματίζοντας τὴ σκοτεινὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου μὲ τὸ ὄρατο χρῶμα τῶν τελευταίων ἀνταγωνιστῶν τῆς Φαληρικῆς δύσεως.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο ποῦ βασιλευε στὸ πολυτελὲς σαλονάκι, διεκρίνετο σὰν ζωντανὴ σκιά, ἡ αἰλουέτα ἐνὸς νέου καθισμένου βαρεῖα σ' ἕνα φωτιῆ. Τὰ χέρια του στηριγμένα στὰ γόνατα ἐκρυβαν τὸ πρόσωπο, ποῦ ἀκουμποῦσε σκυμμένο στὴς ἀνοιχτὲς παλάμες.

'Απ' αὐτὴν τοῦ τῆ στάσι, ἐνοιθε κανεῖς, δι' ἕνα ἄλλο παρὰ ἡοῦχος καὶ γεμάτος εὐτυχισμένης σκέψεως ἦταν ὁ νοῦς του. 'Ηταν ὁ Τῶνης ὁ μοναχογιὸς τοῦ μεγάλου ἐργοστασίου τοῦ Πειραιῶς Παύλου Βαλλιᾶδου.

'Ο εἰκοσιπενταετῆς Τῶνης καιτὸ ἐσοῦδασε μηχανουργός, εἶχε γεννηθῆ καλλιτέχνης. 'Όταν ἀκόμη δώδεκα χρονῶν εἶχε κάνει κάτι σκίτσα παρμένα ἀπὸ τὴν Καστέλλα ὅπου ἔμεναν πάντοτε, ἐφανέρωσε μὴ μὲγάλῃ φωτιὰ καλλιτεχνική, ἕνα ταλέντο, ποῦ ἐπέπρωτο νὰ ὑποστή τὴν τύχην τοῦ προμηθέως, γιὰτὶ ὁ πατέρας ἐνοσοῦσε νὰ ἀφήσῃ τὸ δνομά του εἰς τὰ μεγάλα του ἐργοστάσια ὁ Τῶνης ὄφειλε νὰ γίνῃ μηχανουργός. 'Εν τούτοις ὀλίγα μαθήματα, ὅταν ἦταν μαθητὴς εἰς τὸ λύκειον καὶ τὰ ὁποῖα εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον εὐρήκε εὐκαιρία νὰ τελειοποιήσῃ ὅπως δῆποτε, τοῦ ἀφοῦσαν γιὰ νὰ περῶν τὶς ὄρες ποῦ δὲν εἶχε δουλειὰ στὸ ἐργοστάσιο, σένα φωτόλουστο σαλονάκι μὲ μεγάλα παράθυρα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε ἐγκαταστήσει ἕνα μικρὸ ἀτελιέ. Μὴ ψυχικὴ ἀνακούφισις ποῦ τοῦ ἀφαιροῦσε τὴ δύναμι γιὰ νὰ δουλεύῃ ὕστερα στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα του.

Χωρὶς νὰ προσῆλθῃ τῆ μαγνητικῆ δύσι ὁ Τῶνης, ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι βυθισμένος σὲ σκέψεις του, ἐνῶ ἡ νύχτα ἀρχισε πιά νὰ ξετυλίγῃ τὸ σκοτεινὸ τῆς πέπλο. Αἴφνης ἕνας ἐλαφρὸς κτύπος στὴν πόρτα συνοδευμένος ἀπὸ μίαν γλυκεῖαν γυναικείαν φωνὴν τὸν ἔκανε νὰ σκιρτήσῃ.

—'Επιτρέπεται;

※

'Ηταν ἡ Μάρθα ἡ μακρυνὴ συγγενῆς του, ἀλλὰ πολὺ στενὴ τοῦ σπιτιοῦ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς χηρείας της, ποῦ ἦταν μόλις 2 ἐτῶν σύζυγος, ἔμενε μαζὺ τους, προσκληθεῖσα ἀπὸ τὴν κυρία Βαλλιᾶδου, ἡ ὁποία τὴν ἐπροσάτενε ἀπὸ μικρῆ, ἀπὸ τότε ποῦχε μείνει ὀρφανὴ καὶ τὴν μεγάλωσε μαζὺ μὲ τὸν Τῶνη της, δειχνόντας ἀληθινὴν φιλοστοργίαν μητέρας γιὰ τὴν ἀτυχή ὀρφανούλα.

Πρὸ δύο ἐτῶν ἡ κ. Βαλλιᾶδου τὴν ἐπάντρεψε μὲ τὸν ἐφοπλιστὴ Μ. 'Ο θάνατος ὁμοῦ γρήγορα τοὺς χώρισε.

Κανεῖς δὲν μποροῦσε νὰ πῇ ὅτι ὁ γάμος τους ἦταν γάμος ἀπὸ ἔρωτα, ζούσαν ὁμοῦ ἁρμονικὰ ἀν καὶ λόγῳ τῆς ἡλικίας δὲν ἦταν ταιριαστὸ ἀνδρόγυνο. 'Όλοι ἐπίστευαν πῶς μόνο ἡ διαφορὰ αὐτῆ ὑπῆρχε, ὁποῖος ὁμοῦ μποροῦσε νὰ ξέρῃ τὰ οἰκογενειακά τους θὰ ἔξερε δι' ἡ Μάρθα τὸν ἄντρα της τὸν ἔβλεπε σὰν πατέρα. 'Ο σεβασμὸς καὶ ἡ ἐκτίμησις στὸ νέο ὄνομα ποῦ εἶχε, τὴν ἔκαναν νὰ φέρεται τυπικὴ καὶ εὐγενῆς στὸν σύζυγο της, μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι δι' ἕνα τὸν ἀγαποῦσε σὰν ἄντρα της, ὅπως θ' ἀγαποῦσε ἕνα ἄλλο, ὅστε ὁ σεβασμὸς νὰ προέρχεται ἀπὸ ἀγάπην κι' ὄχι ἀπὸ καθήκον. Τὸ παράδοξο εἶναι δι' ἡ παντρευτικὴ ἕνα ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἀγαποῦσε καὶ ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλος δὲν τῆς ἐταίριαζε, ἐνῶ καὶ ἀνάπτυξι μεγάλη εἶχε καὶ περιουσία ἀκόμη μεγαλύτερη. 'Η προικὴ της, δύομιση ἑκατομμύρια, προικὴ δηλαδὴ μὲ τὴν ὁποῖαν μποροῦσε νὰ παντρευθῆ ὅποτε ἤθελε καὶ νὰ πάρῃ ὅποιον θάθελε 22 χρονῶν κοπέλα δὲν ἦταν μεγάλη ὅστε νὰ βιασθῆ καὶ νὰ πάρῃ ὅποιον κι' ὅποιον. 'Αλλως τε δὲν τὴν ἐβίασε καὶ κανεῖς, οὔτε τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση δὲν ἔφερε δι' ἡ θεῖα της, ὅπως ἔλεγε τὴν κ. Βαλλιᾶδου, τῆς ἐπρότεινε τὸ μακαριτῆ. Τὸ μυστήριον αὐτὸ κανεῖς ἀπ' τοὺς δικούς της δὲν μπόρεσε νὰ βρῆ, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ γάμος της ἔκανε κάποια καρδιά νὰ ὑποφέρει πολὺ, σὲ βαθμὸ ποῦ νὰ παρασταρῆσθῃ κίολα. 'Ο Τῶνης τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ ποτε δὲν τῆς εἶπε τίποτα. 'Όταν τὴν εἶδε ντυμένη νύφη νὰ στηρίζεται στὸ χέρι ἐνὸς ἄλλου,

τότε κατάλαβε πόσο τὴν ἀγαποῦσε. Τότε κατάλαβε, δι' ἡ ἀγάπην τοῦ πρὸς τὴν ξαδερφοῦλα του δὲν ἦταν ἀδελφική. Αὐτὸ ὁμοῦ ποῦ τὸν ἔκανε νὰ νοιώσῃ τὸν μεγαλιέτερο πόνο, ἦταν δι' ἡν τὴν στιγμὴν ποῦ ἡ παλιὰ ἀλλοιὴ τὰ στεφάνια, εἶδε νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ βλέμμα μάρτυρος, ἐνῶ ἕνα δάκρυ κυλοῦσε ἀργὰ ἀργὰ ἀπὸ τὰ βλέφαρά της.

'Απὸ τότε ὁ Τῶνης ῥιχτήκε στὴν ζωγραφικὴ χωρὶς νὰ παύσῃ καθόλου στὸ ἐργοστάσιο. 'Αρχισε γλέντια τρελλὰ μὲ φίλους του, γυρνώντας μὲ τὸ κάθε κοριττὸ πούβρισκε μπροστά του. 'Ο Τῶνης εἶπε καὶ μεθυσμένος ἔπειρε τὴν ζιτώντας διασκεδᾶσαι ποῦ δὲν τὴν ἔβρισκε πονθενά, γιὰτὶ ἀπάνω στὸ μεθύσι του, πάντοτε τὸν ἐπιανε μίαν βαρεῖαν μελαγχολίαν ποῦ ἔσοποῦσε σὲ δάκρυα. 'Απεφάσισε νὰ φύγῃ στὸ Παρίσι γιὰ νὰ σπουδάσῃ τὴν καλλιτεχνίαν καὶ κεῖ μακρὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ ριχθῆ στὴν τρελλὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ, ποῦ σκοτώνει τὸ σῶμα, μὰ πρὸ παντός τὸ μυαλό, τὴν ψυχή.

Τὴ βραδύα αὐτῆ ποῦ τὸν βρισκόματε μέσα στὸ ἀτελιέ του ῥιγμένο στὴν πιά βαρεῖαν μελαγχολίαν, ἦταν ἀκριβῶς δέκα ἡμέρες ἀπὸ τὴ χηρεία τῆς Μάρθας.

'Εκτὸς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς χηρείας δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ, παρὰ μίαν φορὰ μονάχα, ἕνα μεσημέρι ποῦ μόλις σκηώθηκε ἀπὸ τὸν ἴπνο καὶ κάθισε στὸ τραπέζι, γιὰτὶ ἕνα χρόνον τώρα εἶχε πάψῃ νὰ τρώῃ σπῆτι του.

※

Μόλις ἀκουσε τὴ φωνὴ τῆς ξαδέλφης τοῦ σκηώθηκε ν' ἀνοιξῇ τὴν πόρτα προφέροντας ἕνα ἀργὸ καὶ βαρὺ «ἐμπρός».

Πρὶν προσφάσῃ ὁμοῦ νὰ κίνη δύο βήματα, ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ σὲ τὸ ἀνοιγμα προβάλλε ἡ ἔμορφη αἰλουέτα τῆς Μάρθας.

Τὰ ξανθὰ μαλλιά της, ποῦ ἐσηχρῆν ἕνα χρυσοφωτισμένο ἀντανάκλωντα τὶς τελευταῖες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ποῦ ἔδνε καὶ ἡ μαύρη φορεσιά της, ἐπλασιάζον ἀναμᾶσια τὸ λευκὸ προσώπὸ της δίνοντάς του μίαν ἐκφρασίν ἀγγελική.

'Η ἐκφρασίς της γεμάτη ἀγάπην καὶ οἶκτο ἐπλήγωνα βαθεῖα τὸν Τῶνη. Μόλις τὴν εἶδε, ἀρχισε νὰ τρέμῃ. Κατάλαβε πῶς ἡ Μάρθα τὰ ἔξερε ὅλα. Καὶ ὅσο ἐσοκέπτετο, ὅτι ἔξερε, δι' ἡ τὰς φριξίει μὲ μίαν μοδιτροῦλα ποῦ τὴν παρτίσσε ἀφοῦ τὴν ἀτίμασε, τοῦρχότανε νὰ πάῃ νὰ κρυφθῆ, νὰ πνιγθῆ, νὰ φύγῃ τέλος πάντων, γιὰτὶ ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ αὐτὴν ποῦ ἐλάτρευε, χωρὶς ποτε νὰ τολμήσῃ νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆ τὴν ἀγάπην του. Αὐτὴ ἡ ἀτολμία του ἦταν ἡ αἰτία τοῦ γάμου της μὲ τὸν ἐφοπλιστὴν Μ. γιὰτὶ αὐτὴ ποτε δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ πῇ μίαν λέξι, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἔδειχνε δι' τὴν ἀγαποῦσε σὰν ἀδελφῆ.

— Πόσον ἔχεις δίκαιον νὰ μὲ περιφρονῇς, Μάρθα!

Αὐτὴ τὸν ἐκύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια.

— Δυστυχισμένε μου Τῶνη, πῶς εἶσαι;

'Ο τόνος αὐτῆς τῆς φωνῆς τοῦσκιζε τὴν καρδιά. Τοῦρχότανε νὰ ξεοπάσῃ σὲ λυγμούς καὶ νὰ πῆσῃ νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι της ζιτώντας συγγώνην.

— Μήπως ἔμαθε τίποτα ἡ μητέρα;

— 'Όχι φίλε μου. Εἶναι ἀρρωστη καὶ τῆς τὸ ἔκρυψαν.

— 'Αρρωστη; ἐφῶναξε τρομαγμένος. Τί ἔχει;

— Μὴν ἀνησυχεῖς. 'Εν τούτοις ἔχει ἀνάγκην περιποιήσεων καὶ φροντίδων. 'Επασχε χωρὶς νὰ παραπονήται. 'Εβλεπε τὸν πατέρα σου νὰ γεράνῃ, χωρὶς νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν τοῦ παιδιοῦ της, προθύμω ν' ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργοστασίων. 'Ηλιτσε σὲ σένα τὸ μόνο διάδοχο τοῦ ὀνόματος τῆς οἰκογενείας, μὰ σὺ θέλεις νὰ φύγῃς μακρὰ. Ζητᾷς τὸ Παρίσι. 'Αντὶ τοῦ ἐργοστασίου, ποθεῖς τὸ ἀτελιέ τοῦ ζωγράφου.

'Η δυστυχὴς ἔπασχε καὶ ἡ καρδιά της ἐκουράστηκε νὰ πάσῃ.

'Ο Τῶνης, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, εἶχε σιέψει πρὸς τὸ φῶς. Δύο δάκρυα ἐφανηκαν ν' αὐλακῶνον τὸ πρόσωπὸ του. Μόλις ἐγλύστρησαν ἀπὸ τὰ μισοκλειστὰ βλέφαρα ἀρχισαν νὰ κυλᾶν ἀργὰ ἀργὰ μὰ ἀποτόμως, σὰν γάθελαν νὰ κρυφτοῦν ἐγλύστρησαν γρήγορα γρήγορα καὶ στάλαξαν χάμω. Σὰν τίς σκέψεις του κι' αὐτά.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΠΝΑ ΚΑΙ ΣΙΓΑΡΑ ΜΕΞΗ

ΘΕΜ. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 55

Η Μάρθα, μόλις είδε αυτά τα δάκρυα, άκούμησε το χέρι της μαλακά στον ώμο του και με φωνή γλυκειά του ψιθύρισε.

— Υποφέρεις; ...
— Άν ήξερες! της απήτησε με τόνο βαρύ. Δεν είναι καθ' όλοκληριαν σφάλμα δικό μου... 'Επάλαισα πολύ...

— Τώνη μου... Αυτό είναι γιατί λείπει από τη ζωή σου ο σκοπός. Άφίνεις την εύτυχία που κρατάς στο χέρι σου, για την οποία καθ' ένας σε μακαρίζει και τρέχεις μακριά ζητώντας να δημιουργήσης. Ζητάς να παλαίψης για κάτι που δεν ξέρεις αν θα πετύχη κι' αφήνεις, ο,τι ο πατέρας σου έκανε, παλαιόντας σ' όλη του την ζωή, για σένα. Δεν είναι τα χροήματα να δημιουργήσης. Οχι. Είναι το όνομα, η τιμή, η έμπορικη πίστις, το μέλλον σου. Και όλα αυτά στά δίνω με τα εργοστάσια, που σύ περιφρονείς. Πρέπει να αισθανθής το καθήκον σου για να ζήσης εύτυχισμένος. Θάχης τη συνειδησί σου ήσυχη, πράγμα που σου λείπει τώρα. Έκνας ένα σφάλμα, που δεν θα τώκανες αν έτραβούσες το δρόμο που σου άνοιξε ο πατέρας σου.

— Ά! οχι. Μην το λές αυτό Μάρθα, γιατί με πληγώνεις. Δύο χρόνια τώρα δεν ξέρω πώς ζω. Δεν έχω συνείδηση του έαυτού μου και σ' αυτό δεν φταίει ή καλλιτεχνία. 'Οχι.

— Γιατί λοιπόν, αφού ήξερες ότι ή δυστυχισμένη μικρούλα δεν μπορούσε να γίνη γυναίκα σου, γιατί... 'Η μήπως την άγαπούσες τουλάχιστον!...

Αυτή ή τελευταία φράσις της, έβγήκε με δυσκολία.
— Άν την άγαπούσα!... Άλοιμόνο, θύμα της άγάτης είμαι Μάρθα... Θύμα μάλλον είμαι, ή ένοχος!... Δεν την άγαπούσα, αλλά τυφλός όπως ήμουνα, χωρίς συνήδεις, εύρηκα μια κόρη, που δέ μ' άρνήθηκε τίποτα... Ζητούσα βάλαμο στα φίλια της κι' εύρισκα πόθο, ή άγάτη της από τη μια κι' ή νέκρωσις της καρδιάς μου από την άλλη μ' έρωξαν στην άγκαλιά της. Δεν θέλω να την ξαναϊδώ, αλλά θά φροντίσω γι' αυτήν, γιατί της το χρωστάω.

— Μην άνησυχής, Τώνη. Ψηφόντισα έγώ γι' αυτήν.
— Σό!...
— Ναί... ήθελα να άποσβεθή το σκάνδαλο, χάριν της μητέρας σου.

— Μάρθα μου, είσαι άγγελος!...
— Έφυγε... χωρίς να δεχθί χροήματα. Το μόνο είναι, ότι έδέχθηκε θέσιν οικονομίου σ' ένα πολύ γνωστό μου σπιτι στάς... Πάρος... Ξέχασε για πάντα αυτή τη θλιβερή ιστορία και για να ή συχάσης τη συνειδησί σου εργάσου, εργάσου στα εργοστάσια σου. Σκεφου ότι έτσι θά σώσης τη ζωή της μητέρας σου, την τιμή της οικογενείας σου και θά εύρης και σύ την εύτυχία σου.

— 'Ο Τώνης, με κατεβασμένο το κεφάλι και τα μάτια κλειστά, ήτον έρμαιον έσωτερικής πάλης. Άφειλε να δάηνη τα ιδανικά του χάριν της οικογενείας του, χάριν της εύτυχίας του. Άλλά μήπως ή εύτυχία δεν είναι ο σκοπός της ζωής; Όλα του τα όνειρα για την καλλιτεχνία έπεσαν διά μιας, κι' απ' τα έρείπια τους άνεβαινε ή εύτυχία του μειδιώσα το μειδίωμα της Μάρθας. Για την άγάτη του, ναί. Άφου γι' αυτήν υπέφερεν, άς ζήση και τη ζωή που ήθελεν αυτή, έξασφαλιζόντας κι' αυτήν. Άς είναι αυτή το μέλλον του, αυτή ή χαρά του, αυτή ο σκοπός του βίου του. Έβλεπε καθαρά ότι δεν έγίνετο πλέον θύμα. Είναι ή πρώτη φορά που παρασύρεται από την άγάτη και νομίζει ότι βλέπει την άνατολή μιας ήμέρας που άπέφυγε, γιατί ποτέ δεν την έπρόσεξε. Τώρα την έβλεπε φωτόλουστη. Ναί. Άφου το θέλει ή Μάρθα του. Και με μια άγωνία στην έκφρασί του έσήκωσε το κεφάλι και, άτενίζον την Μάρθαν, όχι πια σάν έξαδελφου του, όπως πρώτα, αλλά σάν τη γυναίκα στής οποίας την άγάτη έμπιστεύεται το μέλλον του, την ζωήν του, την εύτυχία του, την έρώτησε τρέμοντας:

— Μάρθα, με συγχωρείς;
— Ναί, Τώνη μου.

Της έπιασε το χέρι ζωηρά και με τη θέρη της πιο μεγάλης άγάτης, το έφερε στα χείλη του.

Η τελευταία άναλαμπή φωτός είχε πρό πολλού έξαφανισθί και το σκοτός της νύχτας έκρυψε το πρώτο φίλι των δύο αυτών ψυχών, που τόσο άργησαν να νοιώσουν ή μια την άλλη.

ΘΕΜΟΣ

Καπέλλα, Υποκάμισσα

Λαιμοδέτες, Κολλάρα

και όλα τα άνδρικά είδη

ΕΙΣ ΤΟΝ "ΚΟΣΜΟΝ,"

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Από της πρώτης ήμέρας της εκδόσεως της «Εικονογραφημένης» πλείστοι άναγνώσται της εκ των έπαρχιών έγραψαν ζητώντες να γίνουν άναποκριτάι της, κατά το σύστημα, το όποιον επικρατεί εις τα άλλα Έλληνικά περιοδικά. Εις τα γραφεία μας έξακολουθούν να καταφθάνουν καθ' έκάστην σωρείαι έπιστολών από όλα τα μέρη, διά των όποιων άναγνώσται του περιοδικού ζητούν να γίνουν άναποκριτάι αυτού. Κατ' άρχάς είχομεν λάβει την άπόφασιν να μη δεχθόμεν ουδένα άναποκριτήν, επειδή ο διατιθέμενος χρόνος υπό του περιοδικού, δεν έπιτρέπει την άπασχόλησιν σελίδος με τας άναποκρισεις. Άλλ' ή έπιμονή των άναγνώστων μας, μάς ήνάγκασε να προβώμεν εις την θυσίαν του άπαιτουμένου χώρου, ο όποιος όμως θα χρησιμοποιηθί κατά τρόπον πρωτότυπον έντελώς και θά προκαλέσθη και θά ενδιαφέρουν όλων των άναγνώστων, εκτός του στενού κύκλου, τον όποιον ένδιαφέρει μια τέτοια άναπόκρισις. Αί άναποκρισεις δηλαδή, αί όποια θά στέλλωται προς την «Εικονογραφημένην» πρέπει να είναι σύντομοι, να μη υπερβαίνουν τας δύο σελίδας χάριτου συγχίθους έπιστολικού και να αναφέρονται εις γεγονότα, τα όποια ήμπορούν να ενδιαφέρουν όλον το άναγνωστικόν κοινόν του περιοδικού. Κάθε πόλις και κάθε περιφέρεια παρουσιάζει πολύ συχνά μικρά έπεισοδικία, περιεργα, πρωτότυπα, άστειτα, τα όποια γραμμένα με χιοδμορ ήμπορούν να σταθούν εις μίαν ειδικήν σελίδα του περιοδικού. Κάτι τέτοια μικρογεγονότα με πολύ ένδιαφέρον πρέπει να κινηθούν οι άναποκριτάι μόνοι τους και με την βοήθειαν του ύποαναποκριτού και να τας στέλλουν και με φωτογραφίας σχετικές, εάν είναι δυνατόν. Άποκλείεται κάθε άναπόκρισις περιέχουσα θεατρικήν και κοινωνικήν κίνησιν έν γένει, συγκεντρώσεις, εκδρομάς, έορτάς, που δεν έχουν κανένα ένδιαφέρον διά τους έξω της πόλεως άναγνώστας του περιοδικού. Με τας άναποκρισεις αυτές επιδιώκεται κυρίως να γίνη γνωστόν εις τον λοιπόν κόσμον κάτι έξαιρετικόν και πρωτότυπον.

Προσέξτε λοιπόν τώρα να ιδήτε τι θά κάμετε. Έν πρώτοις εις εκάστην πόλιν δεν θά άρεθθί έλευθέρου το στάδιον του άναποκριτού, αλλά θά εκλεγούν δύο μέν άναποκριτάι διά τας μεγάλας πόλεις και ένας διά τας μικράς, έξαιρέσει των Αθηνών και του Πειραιώς όπου θά εκλέγουν 10, διά ψήφου, όπως εκλέγονται οι βουλευτάι. Οι άναποκριτάι αυτοί θά έχουν εις την δικαιοδοσίαν των όλόκληρον περιφέρειαν, ή όποια θά καθροισθί βραδύτερον και εις τα διάφορα χωρία και κομποπόλεις της οποίας θά εκλέξουν αυτοί ιδικούς τους άναποκριτάς έξαρτούμενος από αυτούς. Αί λεπτομέρειαι της εκλογής των ύποαναποκριτών, άς τους είπομεν έτσι, θά κανονισθούν άργότερον.

Διά να γίνη ή εκλογή πρέπει προηγουμένως να γίνη ή άνακήρυξις των ύποψηφίων. Την άνακήρυξιν τον θά τήν κάμη ή «Εικονογραφημένη» υπέχουσα τόπον του Πρωτοδικείου τόπον τινά. Άλλά διά να γίνη ή άνακήρυξις των ύποψηφίων πρέπει και αυτοί να κανονίσουν μερικάς λεπτομέρειας, όπως και οι ύποψήφιοι βουλευτάι. Έκαστος άναγνώστης της «Εικονογραφημένης» έχει το δικαίωμα να λάβη μέρος. Πρέπει όμως προηγουμένως να υποβάλλη τά χαρτιά του και τους τίτλους του. Δηλαδή πρέπει να μάς στείλη μέχρι της 15 'Ιουλίου δείγμα του τί είμπορεί να γράψη, εκλέγων ως θέμα, ένα από τα θέματα, που υποδεικνύονται άνωτέρω διά την άναπόκρισιν και να συνοδεύσθη αυτό με μίαν δραχμήν εις γραμματόσημα. Αυτά τά δείγματα θά έξελέξωμεν ήμεις και όσα εύρωμεν έν τάξει δηλαδή όσα πληρούν τους άνωτέρω όρους θά άνακηρύξωμεν καλά και οι άποστέιλαντες θά άνακηρυχθούν ύποψήφιοι.

Έπειτα θ' άρχισθί ή εκλογική κίνησις. Τους ύποψηφίους αυτούς θά ψηφίσουν οι άναγνώσται μας των περιφερειών εις τας όποίας έξελέγησαν. Η ψηφοφορία θ' άρχισθί άμέσως μετά την άνακήρυξιν των ύποψηφίων δηλαδή την πρώτην έβδομάδα μετά την 15 'Ιουλίου. Δέον να σημειωθί έδώ, ότι το σύστημα της ψηφοφορίας των άναποκριτών εισήγαγεν έν Έλλάδι πρώτη ή «Εικονογραφημένη» διά του έκδιδομένου κατά το 1908 παραρτήματός της «Πανόραμα των Κυριών». Αί λεπτομέρειαι της ψηφοφορίας θά κανονισθούν έν καιρώ.

Μετά το πέρας των εκλογών θά άνακηρυχθούν οι έπιτυχόντες άναποκριτάι. Κάθε άναποκριτής άνακηρυσσόμενος θά λάβη ιδικών δελτίων άναγνωρίσεως. Διάρκεια των καθηκόντων εκάστου άναποκριτού θά είναι έτησίαι, μετά το πέρας της οποίας θά γίνονται νέαι εκλογαί.

Έκαστος άναποκριτής θά μάς γράψη τακτικά άναποκρισεις, σύμφωνα με τους εκτιθεμένους όρους, θά έχη δωρεάν είσοδον εις τα θέατρα και εις τας δημοσίας έορτάς, άναμει του δελτίου και θά αντιπροσωπεύη έν γένει την «Εικονογραφημένην» εις κάθε ζήτημα και εις κάθε περίστασιν, κατόπιν συνεννόησεως μετά της Διευθύνσεως.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δημ. Σαράβαν, Πρέβεζαν.— Έγένετο λάθος εις τον κατάλογον. Εις την κλήρωσιν περιελήφθητε. Γ. Τουφεξήν, Λαμίας. Μάλιστα έλήφθησαν άπαντα. Μ. Φραγκίδην, ένταυθα. — Ουδέμιαν, πλην της δωρεάν δημοσιεύσεως πάσης έγκριτομένης ύλης. Κ. Πουλάκον, Γύνθειον.— Αυστυχώς όχι. Προσέξτε διαγωνισμών άναποκριτών. Π. Παπαδημητ., Αμφιλοχία.— Μάλιστα δύνασθε εις το τέλος του έτους. Διά το φύλλον άποστέιλτε το αντίκωπον ένα σάς άποσταλή. Πρακτορείον δεν άναλαμβάνει. Μίμην Όλυμπίου, Χαλκίδα.— Προσέξτε σχετικόν διαγωνισμών. Ι. Γεωργιάδην, Σάμον.— Εύχαριστούμεν θερμώς συγχαρητήρια. Τάκην, Ένταυθα.— Εις τας Αθήνας είναι δέκα, διότι μια πόλις όπως αι Αθήναι παρουσιάζει σωρείαν από τα ζητούμενα γεγονότα. Ο τρόπος θά καθροισθί έν καιρώ. Αιαι τόση άπαισιοδοξία; Ημείς άπεναντίας δεν τα θεωρούμεν δύσκολα. Κ. Σταυρίδην, ένταυθα.— Ζητηθέντα φυλλάδια, σταλέντα, μάς έπιστολήσαν, ένεκα έλλειπός διευθύνσεως. Γράφατε άκριβή, άποστέιλωμεν εκ νέου. Άρ. Μποκτούρην, Καρδίτσον.— Άγγελλα έστάλη. Π. Μιχαήλ, Μυτιλήην.— Ζητηθέντα έστάλησαν. Β. Λαμποβιτιάδην, Αργυρούκαστον.— Απαντώμεν ταυδρομικώς. Έμμ. Καρακαλάν, ένταυθα.— Έγένετο λάθος όπερ δεν θά έπαναληφθί. Εις την κληρωσίδα περιελήφθητε. Ε. Καρακαλάν, Βασίλ. Κουβέλην, Άλ. Τσιφλάκον, Νίκον Καρακίτσον, Αμαλίαν Καλαίς, Βασ. Μ. Κουβέλην, Σ. Δεσσαλέμον, Τάκην, Ντίον Τσουλάκον, Ιωάννην Πουλημένον, Τάκην, Μ. Κλάμμερ, Μαρίαν Φλαμπουριάση, Π. Α. Μιχαήλ.— Παρ' ήμών σταλέντα έλήφθησαν. Προσέξτε την στήλην έγκρίσεως του προσεχούς φύλλου.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Εις την στήλην ταύτην θά άπαντώμεν ιδιαίτερώς εις τους εκ των άναγνώστων μας άποστέλλοντας ύλην, συνοδευομένην υπό δύο δεκαλέπτον γραμματόσημον διά να καταστήσομεν εις αυτούς γνωστήν την επί της ύλης των κρίσιν της έπιτροπής.

Σ. Ν. Δεσσαλέμον, Πειραιά.— Λήγημά σας έκρίθη δυστυχώς ακατάλληλον. Ύφος όπωσδήποτε καλόν. Άλλοποιήσατε την γλώσσαν σας όσον μπορείτε (προσέξτε τα δημοσιεύόμενα εις την «Εικονογραφημένην» διηγήματα) και προσέχετε την εκλογήν θεμάτων. Έργασθήτε με ζήλον και θά γράψετε καλά μια ήμέραν. Γ. Παπακώσταν.— Ποίημά σας δυστυχώς ακατάλληλον διά την «Εικονογραφημένην». Γράφετε, χωρίς να θέλετε άμέσως να δημοσιεύονται. Πρέπει να έξασκηθίτε πρώτον και έπειτα μένει καιρός. Δημ. Σιδέρην.— Ο «Έρω» είναι γνωστός, δημοσιεύει και άλλου. Στείλατε κάτι πρωτότυπον ιδικών σας ή μετάφρασιν. Πρό παντός προσέξτε εις την γλώσσαν. Διαβάξτε πολύ διά να μορφώσετε λεκτικόν και μη βιάζεσθε να δημοσιεύσετε. Στίχοι σας μαρτυρούν κάτι. Άλλά πρέπει να έξασκηθίτε προηγουμένως. Άλκιν Άλκαϊον.— Ίδατε ότι ενεκήθησαν. Έχετε μίαν πρωτοτυπίαν, την όποιαν πρέπει να φροντίσετε να καλλιεργήσετε, διά να δημοσιεύσετε κάτι ιδικών σας έντελώς. Στείλατε μάς. Προσέξτε λιγάκι τον σίχον και μελετάτε, μελετάτε. Δεν μπορείτε να φαντασθίτε το όφελος που θά έχετε. Θησαυρίζετε γνώσεις, τας όποιας κατόπιν θά έχετε προχείρους, όταν σάς χρειασθούν. Γ. Βουγιουκλ. Το σταλέν πολύ έμορφον αλλά μεγάλο. Βλέπετε δεν δύνασθε, προς το παρόν τουλάχιστον, να διαθέσωμεν άλλον χώρον διά συνεχείας. Στείλατέ μας κάτι άλλο συντομώτερον.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Δόγω πληθώρας ύλης τα άποτελέσματα του Διαγωνισμού του Η' φύλλου θά δημοσιευθώσιν εις το προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Έκ της σταλείσεως κατά την παρελθούσαν έβδομάδα ύλης προς την «Εικονογραφημένην» ένεκρίθησαν και θά δημοσιευθώσιν με την σειράν τους τα έξής:

- Άλκιν Άλκαϊον (ποιήματα).— Άγγέλου Σαλούτση (Με εύτυχία φευγάτη, «Η έπιθυμία μου» (ποιήματα)— Διμίλιανού «Φανατικό Χανουμάκι», «Βίλλα Άλλατινή», «Ισοβίτης» (ποιήμ.)— Β. Κουβέλη «Παράδοσις περι οισμού».

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

Η «Εικονογραφημένη» θέλουσα να σημειώση και ένα νέον σταθμόν, άπεράσιος προβαίνουσα εις μίαν μεγάλην θυσίαν να δωρήση εις τους άναγνώστας της ένα δώρον, το όποιον θά πάρη εκείνος που θά εύνοηθί υπό της τύχης.

Το δώρον αυτό της «Εικονογραφημένης» είναι έν αυτοκίνητον της φημισμένης μάρκας «Peugeot» αξίας πραγματικής: 4500 δρ. καινούργιος και πολυτελέστατον. Το αυτοκίνητον αυτό κάθε άναγνώστης μας μπορεί να το ιδή εις το γκαράζ αυτοκινήτων του κ. Π. Βλασσπούλου επί της οδού Σωκράτους 28.

Κάθε άναγνώστης της «Εικονογραφημένης» έχει δικαίωμα να άποκόπη καθ' έβδομάδα και να άποστέλλη εις την Διεύθυνσιν της Εικονογραφημένης το ειδικόν δελτίον συμμετοχής μέχρις ότου συμπληρωθί ο αριθμός των 52 δελτίων.

Έντός του φακέλλου θά ύπάρχη μεθ' εκάστου δελτίου συμμετοχής και το όνομα και ή διεύθυνσις του άποστέλλοντος. Έκαστον δελτίον πρέπει να συνοδευεται άπαιτητώς με ένα 10λεπτον άσφράγιστον γραμματόσημον.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ
ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1916 — ΑΡΙΘ. 10

Οι συνδρομητάι της μηνιαίας «Εικονογραφημένης» δεν δύνανται να συμμετάσχουν του διαγωνισμού.

Οι συνδρομητάι της εβδομαδιαίας «Εικονογραφημένης» έχουν το δικαίωμα να συμμετάσχουν εις τα δώρα μας, χωρίς να άποστέλλουν δελτία και γραμματόσημα.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Αί λύσεις δέον να έχουν φθάσει εις τα γραφεία μας μέχρι της μεταπροσεχούς Τρίτης 5 'Ιουλίου, συνοδευόμενα μεθ' ένός γραμματοσήμου δεκαλέπτου.

Βραβεία όρίσθησαν τρία διά κλήρου. Ο πρώτος έξαχθησόμενος λαχών θά λάβη 1 έτησίαν συνδρομήν της μηνιαίας «Εικονογραφημένης» και της εβδομαδιαίας εκδόσεως και έν τετραδράχμον λαχέτον του Έθν. Στόλου. Ο δεύτερος μίαν έτησίαν συνδρομήν της μηνιαίας «Εικονογραφημένης» και έν Ήμερολόγιον Έγκυκλοπαιδικόν Βρετού. Και ο τρίτος μίαν έτησίαν συνδρομήν της εβδομαδ. «Εικονογραφημένης» και έν Έγκυκλοπ. Ήμερολόγιον Βρετού.

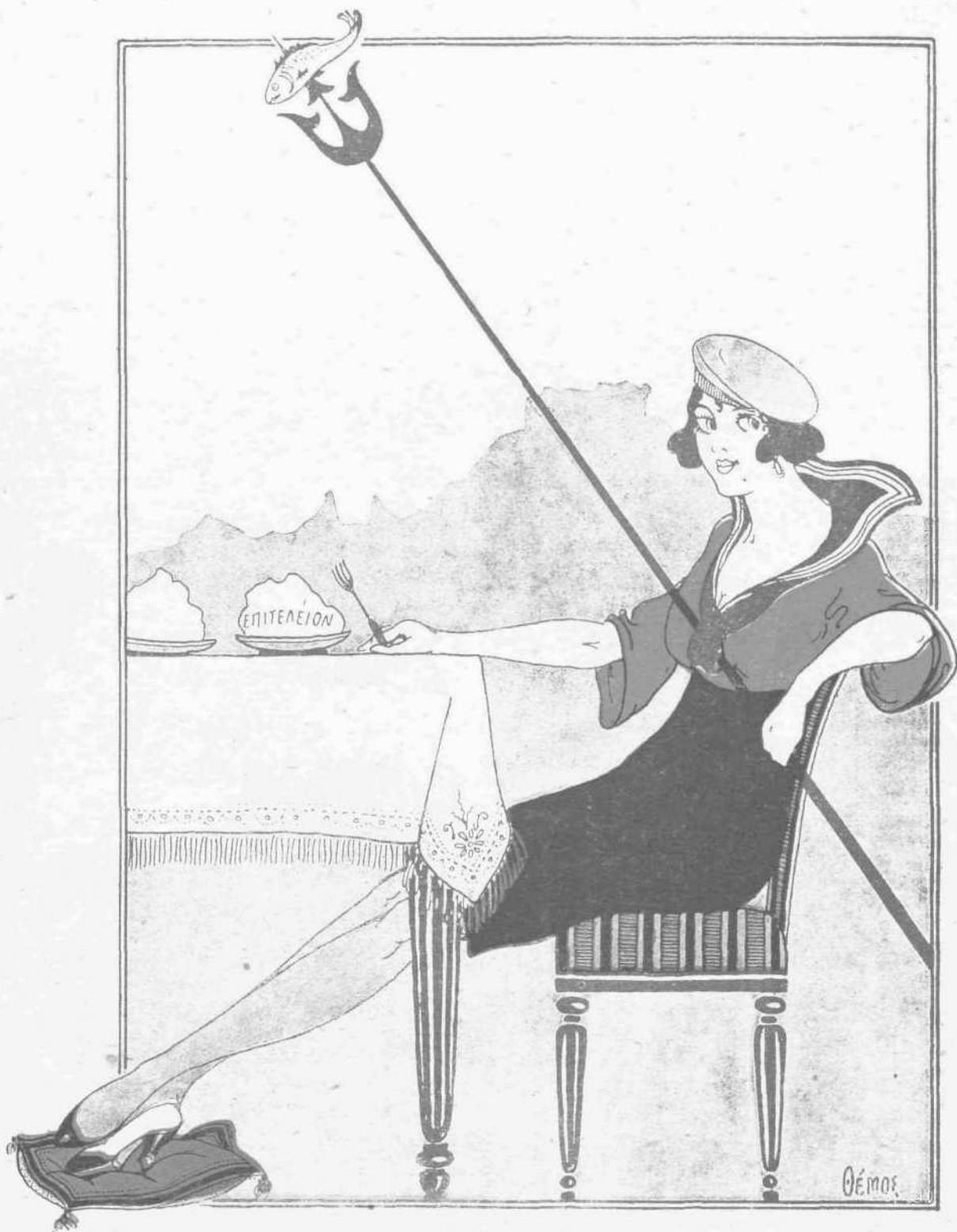

Πού είναι ο ψαράς;

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ΚΥΡΙΑΚΗ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1916

Τα **Όφθαλμικά** νοσήματα
Θεραπεύονται έν εη τελεία κλινική του ειδικού όφθαλμολόγου
Σπήλιου Ι. Χαράμη
Τ. ύψηρηγοθ του Πανεπιστημίου κλπ.
έν τη Όφθαλμολογική Σχολή των Παρισίων σπουδασαντος κλπ.
Αθήναι. 20 οδός Πειραιώς. Τηλέφωνον 654.

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τρώγοντας έρχεται ή ύρεξις.